SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 150. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 7, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го СЕРПНЯ 1992. Ч. 150. РІК XCIX.

УРП ЗАСУДЖУЄ УГОДУ Л. КРАВЧУКА І Б. ЄЛЬЦИНА

Київ (УНІАР). — Тут у вівторок, 4-го серпня, в міністерстві закордонних справ відбулася пресова конференція для українських і закордонних журналістів, на якій обговорювалися українсько-російські переговори на найвищому рівні. Зокрема, промовці зазначили, що угода про принципи формування військово-морських сил України і військово-морських сил Росії створює дійсні передумови для розв'язання справ Чорноморської фльоти, з урахуванням інтересів двох сторін. Спільне використання морських баз Криму і визнання територіяльної приналежности Севастополя до України підтверджено Росією беззастережно.

Провід Української Республіканської Партії оприлюднив заяву з приводу переговорів між президентом України і Росії. У заяві, між іншим, сказано: „3-го серпня у Ялті було зроблено ще один антидержавний крок назустріч новому об'єднанню за зразком колишнього СССР. Домовленості між Кравчуком і Єльциним суперечать державним інтересам України і ведуть до гегемонії новітньої Російської імперії у басейні Чорного моря. Український варіянт угоди був у категоричній формі відхилений президентом Росії Борисом Єльциним. Безпрецедентною є також заява Єльцина, що президенти видумають прапор для спільної фльоти... УРП кваліфікує угоду щодо Чорноморської фльоти як абсолютно програшну для України. УРП звертається до Верховної Ради України з вимогою визнати цю угоду такою, що не відповідає національним інтересам України, як суверенної держави і анулювати її".

Секретар Комітету Верховної Ради Росії з питань оборони і безпеки Валерій Шуйков вважає великим досягненням результати зустрічі Кравчука і Єльцина. На його думку, нині вже є можливість узгіднити, які кораблі відійдуть до Української фльоти, а які — до Російської. „Можна домовитися і про бази, наприклад, за таким варіянтом: Росія винаймає в Україні деякі бази", — пояснив Шуйков.

Помер І. Білинський

Ню Йорк (УККА). — У вечірніх годинах у вівторок, 4 серпня 1992 року у Філядельфії, помер св. п. ред. Ігнат Білинський, понад 40 років член Президії Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки, 12 років президент Українського Конгресового Комітету Америки, основоположник і довголітній віцепрезидент Світового Конгресу Вільних Українців, довголітній голова Головної управи Організації Оборони Чотирьох Свобод України і її почесний голова, редактор альманахів і книжкових видань СУК „Провидіння", часопису „Америка" та журналу „Вісник" ООЧСУ та провідний суспільно-політичний діяч української діяспори.

Св. п. І. Білинський

Парастас відбудеться в неділю, 9-го серпня, о год. 6-ій вечора у похоронному заведенні Насевича, при 109 Схід Тайбор вул. у Філядельфії, а похорон в понеділок, 10-го серпня, о год. 10-ій ранку з української католицької церкви Царя Христа, при 1629 Каюга вул., захід на український католицький цвинтар св. Марії у Факс Чейс.

Залишив у смутку сестрінку Яріну Телепко з чоловіком інж. Юрієм, дітьми Роксоляною і Андрієм і дальшу родину в Америці і Україні.

АМЕРИКАНСЬКА АМБАСАДА В КИЄВІ ПОЧАЛА ВИДАВАТИ ВІЗИ

Київ. — Як повідомляє амбасадор ЗСА в Києві Роман Попадюк з днем 29-го липня ц.р. розпочали поладжувати видавання віз для відвідин ЗСА громадянам України, які не є еміґрантами.

Кожний, вище 16 років життя, що бажає таку візу отримати, мусить зголоситися спершу на інтерв'ю в консулярному відділі амбасади. Зголошуватися можна телефонічно від понеділка до п'ятниці в годинах від 9-ої ранку до 3-ої по полудні на число 216-9771 та подати число свого пашпорту внутрішнього або закордонного. Можна також зголошуватися на інтерв'ю листовно, подаючи число свого пашпорту внутрішнього або закордонного, ім'я і прізвище і дату та місце народження, місце замешкання, число телефону і долучити заадресовану до себе конверту. Писати треба на адресу: Американська амбасада, Консулярний відділ, Київ 53, вул. Юрія Коцюбинського ч. 10, 252053, Україна.

Прохання про інтерв'ю можна також кидати безпосередньо до скриньки амбасади в часі між понеділком і п'ятницею від 9-ої год. ранку до 3-ої по полудні, залучуючи всі ті самі дані, як до прохання поштою, включно із заадресованою до себе конвертою. Скринька до амбасади знаходиться не у самій амбасаді, але біля сторожі при в'їздовій брамі.

Особи, що старатимуться про візу мусять знати, що за американськими правилами вони це мусять робити особисто в консулярному відділі кожної американської амбасади або консуляту у світі. Візи для постійного перебування в ЗСА в амбасаді у Києві не полагоджується.

Коли зголошення на візу для відвідувачів буде правильно зроблене, кожний дістане повідомлення котрого дня має особисто явитися в амбасаді. Тільки в цей спосіб можна буде старатися про візу. На інтерв'ю треба явитися з важним на закордонні подорожі пашпортом, двома світлинами пашпортової величини і відповідними прилогами. Після розглянення справи консулярним урядником, ті, які можуть отримати візу, мусять особисто ще раз явитися в амбасаді, звичайно в тиждень пізніше, щоб відобрати пашпорт з візою.

Такою системою амбасада надіється полагоджувати 60 до 70 осіб справ денно. З часом, коли покажеться потреба, це число може зрости.

Влаштовують виставки на Союзівці

Союзівка (Г. Колесса). — Наступного вікенду, 8 — 9-го серпня, гостям оселі буде представлена така програма: у суботу о год. 8:30 вечора в залі „Веселка" — концерт відомого співака, соліста Метрополітальної опери в Ню Йорку Андрія Добрянського. У концерті братимуть участь піяніст Тома Гриньків та віольончеліст Нестор Цибрівський. О год. 10-ій вечора — забава, гратиме київський вокально - інструментальний ансамбль „Фата Морґана".

У суботу і неділю в головному будинку Союзівки проходитиме виставка картин Олени Тренклер-Фурсенко, колекції картин різних авторів Михайла Полищука, будуть виставлені твори Юрія Калити.

Олена Тренклер походить з міста Суми, Україна. До ЗСА прибула в 1956 році і проживає в стейті Ровд Айленд, де закінчила школу дизайнерів та Ровдайлендський університет. Останні вісім років О. Тренклер співпрацює із відомим артистом Доналдом Салліваном. Виставки творів художниці відбуваються у співпраці з відділом Української Спадщини при Комісії Спадщини Ровд Айленду. Її картини можна побачити в стейтовому будинку Р. Ай., вони прикрашають стіни місцевого летовища та виставляються під час відзначення Дня Спадщини. Перша виставка О. Тренклер на Союзівці відбулася п'ять років тому; з того часу її твори можна було оглянути на Оселі під час різних оказій.

На запрошення О. Тренклер колекціонер-мистецтва Михайло Полищук, недавній емігрант з Одеси, виставить свою колекцію картин сучасних українських художників. Особливо цікавими з них будуть твори В. Токарева та С. Сичова.

Обидва мистці не користувалися довір'ям колишньої комуністичної влади за їх сміливий і свобідний спосіб мистецького виразу.

„Шестидесятник" Станіслав Сичов, прихильник авангарду, в 1970-ті роки був репресований і вивезений до Туркменістану. Щойно в 1976 році він одержав першу можливість виставити свої твори на Заході. Перша виставка В. Токарева за границею відбулася в 1988 році.

Сенат заборонив нуклеарні випробування

Вашінгтон. — У понеділок, 3-го серпня, Сенат ЗСА пішов на конфронтацію з Адміністрацією Буша і 68 голосами проти 26 ограсів ухвалив десятимісячний мораторій на нуклеарні випробування, а також постановив взагалі припинити їх у 1966 році. Прихильники резолюції вважають, що випробування нуклеарної зброї є „пережитком холодної війни". Палата Репрезентантів уже раніше проголосувала за припинення випробувань терміном на один рік.

Секретар Департаменту оборони ЗСА Ричард Чейні попередив, що рекомендує президентові накласти вето на мораторій, бо, на думку Пентагону, випробування необхідні для забезпечення надійности і безпеки нуклеарних боєприпасів і повинні продовжуватися до того часу, поки існує нуклеарна зброя.

Хоч у зв'язку з закінченням „холодної війни" і з бюджетних міркувань ЗСА почали проводити тепер значно менше випробувань, ніж раніше, Адміністрація не має наміру взагалі припиняти підземні вибухи. Плянується проводити шість випробувань на рік протягом наступних п'яти років.

Намагаючись припинити подібні резолюції Конгресу, Білий Дім повідомив законодавців два тижні тому, що в майбутньому нуклеарні вибухи будуть проводитися лише для перевірки їх надійности і впливу на інші види зброї. Щоб продемонструвати свою добру волю, Адміністрація вирішила не проводити останнє випробування рентгенівського лейзера, тим самим взагалі закривши відповідну програму, і зобов'язалася не проводити вибухів у рамках розроблення нових типів зброї.

Однак багато лівих законодавців вважають, що у світі мораторіїв, які проголосили на підземні вибухи Росія і Франція, З'єднані Стейти також повинні припинити випробування. Щоб заручитися підтримкою поміркованих демократів, прихильники резолюції включили в неї пункт про те, що після того, як мине дев'ятимісячний термін, за три роки було проведено 15 випробувань, але при умові, що вони будуть мати на меті лише забезпечення безпеки і надійности нуклеарних боєприпасів. У 1966 році випробування у ЗСА будуть взагалі припинені, але відновляться, якщо їх відновить Росія.

ЗСА ВИМАГАЮТЬ ПЕРЕВІРКИ ЗЛОЧИНІВ В БОСНІЇ

Вашінгтон. — Представник Державного департаменту Лоренс Іглбирґер заявив, що концентраційні табори в Боснії і Герцеговині усіх турбують і вимагають перевірки, як усі інші воєнні злочини.

Публічна опінія в ЗСА досі була здивована, що ця справа не зацікавила президента Джорджа Буша і тому заява представника Державного департаменту хоче це спростувати. Л. Іглбирґер сказав, що йдуть намагання, щоб Червоний Хрест мав доступ до концентраційних таборів та міг перевірити який там стан. Крім того представник Уряду заявив, що вимагається скликання надзвичайної сесії Комісії прав людини при ООН в Женеві вже впродовж наступного тижня, щоб виявити правдивий стан і переслідування, які відбуваються в концентраційних таборах Боснії і Герцеговини.

Однак з невідомих причин Л. Іглбирґер не подав сам цієї заяви Державного департаменту, а її перечитав його представник, як також немає ніяких доказів, щоб Уряд ЗСА був готовий вжити сили, щоб вкінці відкрити летовище у Сараєво, куди могла б піти дальша допомога для населення.

Як відомо, через нові бої це летовище знову замкнули у вівторок, 4-го серпня. Президент Буш декілька разів говорив про те, що треба вжити військові частини, щоб допомога для населення йшла дальше, але досі нічого не зроблено. Загальна політична опінія у Вашінгтоні щораз більше схиляється до того, що не можна втримувати таку невтральність у відношенні до подій в Югославії і саме заява Державного департаменту вказує на те, що Уряд ЗСА піде за іншими країнами вільного світу та ООН, які вимагають негайної дії в Югославії.

Рочестер відзначить роковини незалежности

Заходом Об'єднання Українсько - Американських Організацій Рочестеру відбудеться урочистий бенкет, присвячений першій річниці державної незалежности України в неділю, 4-го жовтня, о год. 6-ій вечора в залі готелю Гаєтт-Ріджeнсі, 125 Мейн вул. схід.

Бенкет звеличить своєю присутністю амбасадор України до ЗСА Олег Білорус.

У мистецькій частині виступлять соліст Львівської опери Роман Цимбала і концертмайстер Марія Цимбала.

На понеділок, 5-го жовтня, заплановано виступ амбасадора О. Білоруса в Комерційній палаті та зустріч із представниками місцевих фірм, як також пресова конференція. До участи у святкуваннях запрошено визначних представників стейтових і місцевих урядів та етнічних груп.

За ближчими інформаціями та запрошеннями слід звертатися на адресу: Maria Kramarchuk, 110 Hillview Dr., Rochester, N.Y. 14622-1714; tel. (716) 266-6469.

У СВІТІ

ПІВДЕННОАФРИКАНСЬКА фірма Де Бірс підписала угоду з урядом Республіки Саха (Якутія), згідно з якою продаж якутських ювелірних алмазів буде здійснюватися на світовому ринку тільки через цю фірму. При цьому мова йде лише про ті 10 відсотків видобутих алмазів, якими Республіка Соха, за рішенням російського уряду, може розпоряджатися самостійно.

У ШВЕЦІЇ ВИПУСТИЛИ на волю 20-річного Міхаїла Мокрецова, який у 1990 році викрав літак Аерофлоту, щоб уникнути служби в совєтській армії. Він просидів два роки, хоч був засуджений до чотирьох. Мокрецова, який погрожував залозі літака неіснуючою бомбою, не депортували в Совєтський Союз, а тепер після звільнення з тюрми, шведські власті розглядають питання про надання йому політичного азилю.

У ВІВТОРОК, 4-ГО СЕРПНЯ, ізраїльські прикордонники вбили трьох арабських партизанів, які перейшли в Ізраїль з Йорданії. Ізраїльські воєнні спеціялісти передбачили, що мусульманські екстремісти збільшать кількість диверсійних переходів до Ізраїля з наміром утруднити процес мирного врегулювання і зірвати ізраїльсько-арабські переговори, що розпочнуться 24-го серпня у Вашінгтоні.

ЗІ СПРОБИ ДИСКРЕДИТУВАТИ теперішнього естонського лідера Арнольда Рюйтеля почав боротьбу за пост президента Естонії Рейн Таагепера, канадський громадянин естонського походження. Він назвав Рюйтеля „людиною, яку на чолі совєтської Естонії поставив Андропов", колишній шеф КҐБ, відтак генеральний секретар КПСС. Таагепера, професор політичних наук Каліфорнійського університету, має намір домогтися успіху у президентських виборах 20-го вересня.

У ВІВТОРОК, 4-ГО СЕРПНЯ, на засіданні Державної ради Грузії прийнято „Маніфест про велике замирення", згідно з яким амністію дістануть всі ув'язнені учасники антиурядових рухів і всі причетні до спроби державного перевороту 24-го червня ц.р. Зокрема зазначено, що на волю вийдуть колишні члени уряду Ґамсахурдії — міністер фінансів Гурам Абсадзе, голова фінансової комісії Таріел Гелантія, лідер комітету національної непокори Вальтер Шургая й інші. Амнестія не стосується осіб, винних в особливо тяжких злочинах.

ГОЛОВА КОНСТИТУЦІЙНОГО суду Російської федерації надіслав президентові республіки Борисові Єльцинові протест щодо постійних затримувань виплати заробітної платні. До Конституційного суду надійшло понад 100 скарг, в тому числі від Федерації незалежних профспілок, про затримування платні, пенсій і стипендій. В протесті підкреслюється, що невчасні розрахунки з громадянами збільшують соціяльну напруженість в суспільстві, підривають довір'я спільноти до влади і фактично ставлять під загрозу право людини на життя.

ДЮССЕЛЬДОРФСЬКА ПОЛІЦІЯ повідомила про арешт міжнародної групи торгівців наркотиками. Всього заарештовано 27 осіб, конфісковано 342 кілограми героїну, роздрібна вартість якого становить 20 міл. дол. Дістаючи героїн з Іраку й Ірану, злочинці ввозили в Німеччину і Голляндію до 200 кілограмів наркотиків щомісяця.

МІНІСТЕР ВНУТРІШНІХ справ Німеччини Рудольф Зайтерс повідомив, що в липні до країни прибула рекордова кількість втікачів — 46.000 осіб. 11.000 з них — громадяни колишньої Югославії. В цьому тижні Німеччина з трьома своїми потягами забере 5,000 втікачів з Боснії.

В АМЕРИЦІ

ОКРЕМА ДЕРЖАВНА комісія для міжстейтової співпраці допомоги дітям отримувати аліменти після двох років праці звітувала, що існуюча система це „повільний денозавр годований папером" і тому звернулася до Конгресу, щоби поцікавився цією справою. Комісія ствердила, що мільйони американських дітей не отримують належної їм допомоги від батьків, які, залишивши родину, виїжджають до іншого стейту поза межі повновластей стейтової влади. Тому комісія рекомендує, щоби Конгрес схвалив законопроєкт, який уможливить властям одного стейту шукати за батьками покинутих дітей в іншому стейті та змушувати їх платити належну допомогу на утримання дітей.

ОПУБЛІКОВАНИЙ В ПОНЕДІЛОК, 3-го серпня звіт Американської ради освіти виказує, що кількість студентів у вищих наукових закладах ЗСА збільшилася, але гроші для обслуги їхніх потреб значно зменшилися. У звіті говориться про рекордове число студентів — 14.2 міл. в 1991 році, але фінансові можливості стали, як ніколи досі, дуже обмеженими. Згідно з опитами „Кемпус трендс, 1992", 57 відсотків коледжів і університетів мали зменшений бюджет на 45 відсотків. Багато з них мусіли підвищити оплати, стримати затруднення нових викладачів, обмежити різноманітність пропонованих курсів і відкласти ремонти чи перед тим заплановані уліпшення. Американська рада освіти уважає, що причиною цього скрутного положення є збільшення студентів вищих навчальних закладів ЗСА, як і сповільнення економічного росту.

ЗАЗНАВШИ ДЕКІЛЬКА невдач, президент Джордж Буш вирішив посилити свою виборчу кампанію та позмагатися з демократами, зокрема у ділянці охорони здоров'я. Досі ця ділянка була головним і важливим козирем демократичної виборчої кампанії, а політики обидвох партій галасували, що ЗСА єдина індустріяльна країна, яка не має відповідного медичного забезпечення для своїх громадян. Ото ж республіканці вирішили взяти цю тему для початкового поштового звукового своєї виборчої кампанії. Перша зупинка та особиста поява президента Буша це Капітоль, де він виступаючи в колі своїх прибічників перед телевізійними камерами одягнув боксерські рукавиці з написами „Демократи" і „Конґрес" та заявив, що починає свій наступ.

РОЗГЛЯДАЮЧИ ВПРОДОВЖ понад п'яти років справу Іран-контра афери, незалежний прокуратор у своєму листі до колишнього президента Рональда Реґена заявляє, що він особисто не є під судовим розслідом. Зґаданого листа незалежний прокуратор Лоренс Волш вислав до адвоката колишнього президента. В ньому сказано, що його установа уважає колишнього президента Р. Реґена звичайним свідком, а не прицілом розсліду Іран-контра афери. Аналітики твердять, що цей лист незалежного прокуратора є кінцевим твердженням, що після п'яти років не найдено конкретних доказів, щоби прямо закинути колишньому президентові Р. Реґенові будь-які зловживання.

ГРОМАДЯНИ ЗСА ЩЕ, МОЖЛИВО, ЖИВУТЬ НА ТЕРИТОРІЇ КОЛИШНЬОГО СССР

Джерзі Сіті, Н.Дж. — Під таким заголовком „Российская Ґазета", що є органом Верховної Ради Російської федерації, надрукувала 31-го липня список осіб, „яких розглядали у 1954 році, як совєтських громадян, громадян третіх країн і осіб без громадянства, але які мали американські пашпорти і посвідки на проживання".

Список супроводжується вступом ген. Дмитра Волкогонова, співголови російсько-американської комісії у справі розшуку американських військовополонених і тих, що пропали безвісти.

Як уже інформовано, комісія отримала архівні документи КҐБ, які свідчать про те, що після війни на совєтській території „опинилися" громадяни З'єднаних Стейтів Америки з українськими, російськими, білоруськими та литовськими прізвищами.

Передруковуємо цей список з „Российской Ґазети" в перекладі на українську мову. Список цей був поміщений також у газеті „Ню Йорк Таймс" 1-го серпня ц.р.

1. Саґатас Адель Олександрівна, 1906 р.н., народилася в м. Рокішкіс Литовської ССР, литовка.

2. Берко Ірина (Ірен) Михайлівна, 1925 р.н., народилася в м. Бреддок, ЗСА, українка, проживала в с.Родатичі Городоцького р-ну Львівської обл. (Ірина Берко — колишня членка 53-го Відділу Українського Народного Союзу. Її брат, який проживає у ЗСА, побачивши список, сказав кореспондентам АП, що його сестра повернулася у ЗСА у 1961 році після лікування в Україні і тепер перебуває в домі для старих людей біля Пітсбурґу. Адміністратор-ка дому повідомила, що І. Берко далі хворіє, особливо коли побачить на телевізії те, що нагадує їй війну. — Ред. „Свободи").

3. Довгулевич Степан (Стефан), 1927, нар. в Ню Йорку, ЗСА, білорус, проживав у Донецькій області.

4. Федак Марія Петрівна, 1903, нар. в ЗСА, мадярка; вона і її діти проживали у Закарпатській області.

5. Драгула Анна Дмитрівна і її діти народилися в Закарпатській обл. — Василь (Чарлі) Федорович, 1923; Федір (Френк) Федорович, 1930; Марія (Мері) Федорівна, 1925; Маргарита (Маргарет) Федорівна, 1929; Іван (Джан) Федорович, 1928; проживали у Мукачеві Закарпатської обл.

6. Северинчик Павло (Пауль) Кирилович, 1917, нар. в Чикаго, проживав у Брестській обл., Білорусія.

7. Корецька (Колодій) Марія Василівна, 1919, нар. в Ню Йорку, проживала в с. Словіта Глинянського району Львівської обл.

8. Рудик Лyетта (Ліетта), 1890, нар. в м. Пассейк, ЗСА, проживала у Львівській обл.

9. Нікітчик Даниїл (Даниель) Данилович, 1936; він і його брат Нікітчик Федір, 1927, народилися в Чикаго.

10 Семко Михайло (Мікаел) Іванович і його брат Семко Іван (Ян) Іванович, 1922, народилися в м. Ом-

(Закінчення на стор. 7-ій)

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ПІКНІК

Ґлен Спей, Н. Й. — Українська католицька церква св. Володимира влаштовує свій традиційний річний фестин-пікнік у неділю, 9-го серпня, на оселі Українського Братського Союзу „Верховина". У програмі несподіванки для дітей і дорослих. Приграватиме оркестра „Фата морґана" з Києва.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Добре ім'я України у світі

Ні одна держава у світі не визнає державности іншої країни — без докладного перевірення ,,хто-що". Ні один уряд не рискуватиме своєї компромітації, коли визнає державність країни, яка виявить свою нежиттєздатність і державність якої буде тільки короткотривалим епізодом. Не було такого в історії світу, щоб хтось комусь будував державу, зате було — і на наших очах діється — що народ, який змагає до власної державности — мусить дорого заплатити за цю свою амбіцію. Коли у Києві офіційно повідомлено, що 121 держава у широкому світі визнала державність України, — то це доказ, що Україна втішається у світі добрим іменем.

Ми можемо без великого зусилля і без найменшої злої волі перелічити цілий реєстр неґативів теперішньої дійсности в Україні. Комунікат про визнання державности України поверх 20 державами з усіх континентів, то це не тільки ,,приємна" вістка, але й добра нагода для ствердження цим разом найважливіших позитивів, які переконують чужинецький світ, що Україна — це не політичний блеф, — що це не метеор, який заблис і зникне, а реальна дійсність, з якою треба рахуватися. Найпершою запорукою тривкости державного статусу є факт, що його знаменито схарактеризував Михайло Горинь: ,,Все ж таки наш віз, хоч і скрипить, але на місці не стоїть і рухається вперед". Немає застою, а є повільний поступ. Люди невдоволені цим темпом, але це вже проблема тактики, яку вибрав Леонід Кравчук. Він має багато критиків, але водночас нема в Україні боротьби за владу, бо навіть дуже амбітні й гарячі його критики, мабуть, свідомі цього, що коли би тепер перевести вибори президента — то Кравчук дістане ще більше голосів, як дістав був 1-го грудня минулого року. Чужинецький світ не орієнтується у подробицях ситуації в Україні, і ми, українці в діяспорі, не дуже орієнтуємося в різницях надто великого партійного вахляра. Але Президент — своїм виглядом, поведінкою і діловим підходом до справ. Не володіючи західніми мовами вміє користуватися перекладачем. Ґорбачов не звертав уваги на перекладача, тарабанив як скоростріл і перекладач був примушений переповідати зміст своїми словами, а Кравчук зупиняється завжди на хвилину після кожного речення.

Найкраще враження робить у світі повна рівність громадян без уваги на расу, націю і віру. У західньому політичному світі знають, що взаємини історичної України з поляками, росіянами і жидами не були світлі: відсутність навіть найменшої якоїсь міжнаціональної ненависти — це могутній арґумент для міжнародного світу в користь України. Усім зацікавленим відомо, що Україна — це велика країна, територією як Франція із 52-ма мільйонами населення. Відомо, що Україна зразу-таки відмовилася від ядрової зброї, що вона не претендує на ніякі чужі території, що вона мирна, бажаючи згоди, співжиття та культурної і економічної співпраці з близькими і далекими сусідами. Демократія — найтрудніша і найскладніша державна система. Вона вимагає політичної зрілости народу. Після 72-ох літ перебування під комуністичним режимом — не всі українські й неукраїнські люди, мешканці України, правильно розуміють, що таке демократія у теорії і практиці. Але всі ті чужоземні країни, які визнали державність України, дізналися були, що цю державність затвердив народ у вселюдному, тайному і безпосередньому голосуванні і що у цьому голосуванні взяли участь близько 32 мільйони осіб, 84 відсотки управнених до голосування, і що понад 28 мільйонів написали на виборчій картці ,,так" — не тільки українці, але й росіяни, поляки, жиди і татари. Це факти, які мусіли переконати широкий світ, що йдеться про країну, яка має перед собою велику майбутність. Світом править не ідеологія, а економіка. Великі і малі країни світу не можуть відмежовуватись від України з її потенціяльними можливостями та потенціяльній поважній ролі у тій новій міжнародній констеляції, яка настала після упадку комунізму і розвалу совєтської імперії. Оце головні причини, що понад 121 країн світу визнали державність України.

Д-р Леонід Мостович

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР НА МЕЖІ ДВОХ СТОЛІТЬ

II

Забруднення довкілля, серед якого живемо, є часто посередньо, чи безпосередньо генезою недуг.

Як бачимо, завдання великі, щоб їх реалізувати. Треба мати ґрандіозний плян, бути зорганізованим, приготованим і свідомим важких зусиль Де ж нам починати? Потрібні великі зміни, але продумані, а не раптовні, нагальні.

Медична освіта в Україні потребує реформ. Слід доповнити програму навчання та спеціялізації, щоб вона дорівнювала програмам Заходу. Без цих змін і доповнень всяка фахова виміна, що є для росту конечною, буде трудна й складна. Це не значить, що сьогодні на Україні брак людей з високою медичною освітою. Але ця свого роду формальність, з огляду на закони західніх держав, є конечною. Ми хочемо, щоб український лікар міг вести перед у науці, осягати нобелівські нагороди, здобувати видні позиції в крайових та міжнародних організаціях, включатися у світову славу науки. Чим більше таких людей у нас буде, тим більше буде світ цінити наш народ і нашу державу. І це відноситься в однаковій мірі як до лікарів на Україні, так і до лікарів у діяспорі. Вже сьогодні й на Заході роки медичної освіти та спеціялізації продовжуються, бо практика медицини щораз більше заторкає інші, споріднені з нею, дисципліни. Ми входимо в епоху великих наукових і технологічних змін, а зокрема особливого росту біотехнології, що дасть людству і користі і небезпеки. Ця дійсність вимагатиме більшого удосконалення кожного фаху, в тому й лікаря. Таким чином майбутній лікар мусить бути і фізиком, і хеміком, біоінженером і тому подібне.

Організація охорони здоров'я, це нелегке діло скрізь у світі, навіть в багатій Америці. Охорона здоров'я України має вийняткові проблеми, і їх слід глибоко продумати, бо кожна помилка буде мститися в майбутньому. Було б пожиточним покликати до життя комісію фахових людей — лікарів, соціологів, економістів тощо, і доручити їй переглянути деякі існуючі системи охорони здоров'я на Заході, щоб знайти те позитивне, що на українському ґрунті могло б прийнятися і було б найбільш корисне. Очевидно, наші специфічні умовини мусять бути при тому взяті на увагу. Вже хоча б тому, що перехід із системи, де держава була власником усього, до системи, де громадяни стануть власниками, чи співвласниками — землі та інших національних дібр, фінансування медичної охорони здоров'я мусить бути хоча частинно обов'язком громадян, а саме через податкові чи асекураційні системи, як це є на Заході. В цьому ділі могли б стати в пригоді наші лікарі діяспори, які мають досвід з країн свого поселення.

У усіх світових системах охорони здоров'я позначується в останніх часах надмірний ріст видатків. Однією з причин цього феномену є велетенський проґрес медичної наукової технології, яка збагатила діягностичний та терапевтичний арсенал коштовними пристроями, що їх ціни в мільйонах. Треба очікувати, що цей ріст технології буде продовжуватися і все більше й більше економічно обтяжувати медичні видатки. Одначе вони в практиці модерної медицини будуть незаступні. Черговою причиною надмірного видаткування є сам пацієнт, який сьогодні краще зорієнтований та поінформований і більше вимагає й очікує. Ще однією з причин росту видатків є нові затяжні недуги, як АЙДС, тощо, які серйозно збільшують лікувальні кошти, але яких не можна легковажити.

Навіть заможні західні країни не матимуть ніколи задовільних фондів, щоб зразу ж прийняти всі науково-медичні інновації. Але ніколи не вдасться, при сьогоднішньому розвитку телекомунікації, закрити перед народом оті інновації та їх користі для людства. Поінформована людина буде їх домагатися. Живемо в часах, де родиться нова структура державного й суспільного ладу, в якому людина виборює більше прав. А політична правляча система тратить в користь людських прав. Тому то у великій мірі в майбутньому не політики, а громадяни рішатимуть про пріоритет державних видатків. Одначе, беручи до уваги факт, що державні бюджети, крім охорони здоров'я, мають, очевидно, ще й інші дуже важливі видатки, що про них не слід забувати, треба рішуче боротись з усяким зловживанням та недоцільним вживанням коштовного медичного устаткування, що звичайно випливає через невідповідний вишкіл, чи через жадобу гроша, як це показує досвід у не одній західній державі, зокрема в Америці. В Україні, з обмеженими фондами, мусимо так діяти, щоб обслужити вдвоє чи втричі більше пацієнтів, шпиталів, клінік, як це практикується на Заході.

Крім пшениці та інших аґрарних дібр, Україна багата в копалини, зокрема в металі та інші мінерали, а це економічний потенціял.

Закінчення буде.

Юрій Стефанівський
Львів

,,Алкід" повертається

24-го травня цього року на сцені Львівського шахового клюбу відбулася прем'єра опери ,,Алкід" Дмитра Бортнянського. Постановку цього унікального твору нашого геніяльного краянина втілив Львівський Камерний музично-поетичний театр-студія ,,Доля" (директор і режисер Євген Козак, художній керівник і диригент-постановник. Мирон Юсипович, художник Орест Скоп) і можлива вона стала завдяки спонсорам — Ігореві Куриліву з Канади, Львівському підприємству ,,Атмосфера", яке очолює Юрій Воробйов та стадіонові ,,Україна". Чому у такому театральному центрі, як Львів, прем'єра опери стала сенсацією? Чому в той час, коли знаменитий Львівський театр опери і балету став фактично банкрутом через мізерну кількість у глядачів на своїх виставах, недержавний театр-студія, діяльність якого ґрунтується виключно на ентузіязмі декількох, нехай і дуже обдарованих, мистців та меценатів.

Отже, за порядком. У 1769 році двадцятисемирічний український композитор, вихованець Глухівської Співацької школи, ведучий співак Петербурзької придворної капелі Дмитро Бортнянський за рекомендацією відомого італійського композитора Ґалуппі, поїхав на стажування до Італії, де пробув 10 років. В короткому часі Бортнянський досконало опанував оперний стиль і написав три опери: ,,Креонт", ,,Алкід", та ,,Квінт Фобій", які з великим успіхом були поставлені на сценах провідних театрів Італії (,,Алкід" у 1778 році). Після повернення до Росії композитор плідно працював у галузях інструментальної та вокальної музики, хорових концертів. Італійські опери молодого автора з того часу взагалі не ставилися, а їх партитури вважалися втраченими назавжди. На щастя, недавно партитуру ,,Алкіда" було знайдено у бібліотеці Британського музею і кілька років тому опубліковано в Україні. Твір захопив молодого талановитого диригента Львівського театру опери і балету Мирона Юсиповича, увійшов у його душу. Спроби переконати керівництво театру опери і балету у доцільності постановки ,,Алкіда" були марними і Юсиповичеві вдалося запалити цією ідеєю Євгена Козака, а далі вони обидва — Юрія Воробйова. Керівники театру-студії повною мірою відчули смак контрактної системи анґажування акторів, запросивши до участі в опері виконавців, які, на їх думку, найбільше підходили для цього. Працювали надхненно, репетиції проводили у вільний від основної роботи час, часто до півночі. Мобільність і гнучкість ,,Долі", яка не може дозволити обтяжувати себе зайвими та почесномистецькими кадрами, висока вимогливість не стільки її керівництва до виконавців, як усіх задіяних у виставі партнерів один до одного, зробила справді диво, показавши одночасно, що і наші мистці можуть пристосовуватись до жорстокого репетиційного режиму з максимально раціональним використанням кожної хвилини часу і повною віддачею творчих та фізичних сил.

Приміщення шахового клюбу, який винятково надається для опери на мітологічний сюжет, створено, і в стилі опери-серія XVIII століття. Мистець-постановник Орест Скоп та мистець-модельєр Олександер Привеля вдало використали існуючий загальний інтер'єр, лише дещо його підправивши. Це дозволило гармонійно поєднати камерність і партитури, і приміщення, створити у глядачів ілюзію аристократичности сальону.

Ролю юнака Алкіда, про пошуки яким власного життєвого шляху розповідає опера, виконувала солістка Львівського театру опери і балету Неоніля Козятинська, яка завдяки м'якому та теплому темброві голосу, культурі співу, вмінню триматися на сцені від першого акту зачарувала глядачів. Блискучим у ролі Фроніма був київський співак Святослав Пікульський, добре виглядала солістка Львівської опери Наталія Романюк (Аротея), незле — її колеґа Тамара Куценко (Еденіда). Практично бездоганно виступив весь ансамбль творчого колективу — хор (Камерний хор при Спілці композиторів під дириґуванням Ярослава Гнатовського) та оркестра (диригент Мирон Юсипович), а хореографія Сергія Наєнка дозволила з самого початку створити атмосферу аристократичної вишуканости.

Звичайно, не все вдалося. Через брак коштів виникли великі труднощі із сценічним втіленням опери, не все реалізувалося із ориґінального сценографічного задуму мистця-постановника Ореста Скопа, потрібно ще попрацювати над мізансценами, світлом. Часом не досить зіграними виглядали хор, оркестра та солісти — часу на репетиції було таки замало (всього півтора тижня) та й учасники вистави не були готові ні психологічно, ні фізично до так стислої роботи. Ці незначні недоліки творчий колектив театру-студії ,,Доля" взяв на замітку і, очевидно, найближчим часом постарається їх усунути. А загалом прем'єра вдалася, вона показала, що нам і потрібно шукати нові форми роботи театрів, відмінні від прийнятих у нас за часів СССР. Зібрані від вистав кошти ,,Доля" передала на спорудження пам'ятника композиторові, який незабаром буде встановлено на його батьківщині — у Глухові.

Лев Яцкевич

ПРЕДТЕЧІ ХРИСТОФОРА КОЛЮМБА

Нещодавно відбулася в готелі ,,Марк" у Філядельфії Конвенція Міжнародної Братської Організації ,,Сини Норвегії", на якій відомий науковий дослідник Тор Гаєрдаль представив зібраним науковий проєкт, щоб встановити доказ, що відкриття Америки Колюмбом було базоване на передніх дослідженнях Нового Світу норвежцями.

Цей проєкт, над яким працюватимуть шість науковців (три із Скандинавії та три із ЗСА), спонсорує організація ,,Сини Норвегії", коштом чверть мільйона дол.

Сьогодні вже існують докази на те, що Колюмб знав про далекосягле листування, що велося поміж Ватиканом та поселеннями вікінґів в Ґренляндії до кінця X сторіччя.

Згідно з цим листуванням, приблизно в тисячному році по Хр. скандинавець Леїф Еріксон, пливучи з Ґренляндії в північно-західнім напрямі, причалив на тонкому виступі сьогоднішньої Нової Фундляндії та оснував там невелику колонію, яку назвав ,,Vineland" (,,Виноградна Земля"). На жаль, вона проіснувала лише декілька місяців через постійні атаки тубільчих мешканців, яких колоністи називали скреллінґами. В 1960 році археологи відкопали фундаменти поселення Еріксона та установили їхню давність на початок II сторіччя. Правдоподібно Колюмб, плянуючи подорож до Нового Світу, мусів знати про існування цієї колонії та землі, яка сьогодні становить частину Канади.

Гаєрдаль, якому сповнилося 75 років життя, здобув собі міжнародну славу в 1947 році перепливом вітрильним поромом ,,Кон-Тікі" з Перу до полінезького коралевого острова ,,Равоя", яким він доказав, що полінезійські острови, не були заселені, згідно з доцьогочасною теорією- пришельцями з Азії, але пришельцями з Південної Америки.

Основним джерелом для проголошеного Гаєрдалем проєкту будуть епічні поеми, відомі в літературному світі, як норвезькі саґи, та кореспонденція Ватикану із своїм духовенством у Ґренляндії.

Коли Колюмб причалив до одного з островів тропічної Америки, він застав на ньому вже людей, що їх він назвав індійцями, віряч, що цей острів становить частину Індії. Історія твердить, що острів, до якого причалив Колюмб — це був острів Сан Сальвадор на Багамах. Але нещодавно була опублікована стаття Geographical Magazine", яка ставить цей острів під сумнів. Питання звідкіля прийшли мешканці Америки досі не розв'язане. Правдоподібно вони прийшли крізь сьогоднішню протоку Берінґа 30,000—40,000 років тому. І саме їх слід вважати цими, що в дійсності відкрили Новий Світ. Але ми ніколи не дізнаємося про справжнє ім'я цього індійця, що перший ступив на американський материк.

З поступом часу та безупинних дослідів, стає щораз більш сумнівним, не тільки те чи Христофор Колюмб відкрив Америку, але чи він був взагалі першим европейським моряком, що закинув свої якори в смарагдових водах Нового Світу. На думку Роберта Маркса, американського археолога та шукача старовини, ця почесть належить невідомому римському морякові, що його судно розбив морський шквал на підводних скелях затоки Ґуанабара, розташованої на відстані однієї милі від сучасного, міжнародного летунського майдану в Ріо де Жанейро.

Звичайно, це тільки гіпотеза, на потвердження якої він має покищо декілька стародавніх римських амфор (керамічних жбанів), які він знайшов на дні цієї затоки, під тристоповою верствою морського намулу. Їхню давність оцінюють знавці на 2,100 років. Маркс зробив вже кільканадцять занурень на дно затоки та знайшов цілий ряд керамічних фраґментів на просторі величини трьох тенісових кортів. На жаль, майже повна непроникливість води не дозволила йому на докладний обслід дна затоки. Історія відкриття цього місця почалася від одного бразилійського рибалки, що запустив сіті в ґуанабарській затоці та витягнув в ній, крім риб, декілька керамічних амфор.

На прохання бразилійського уряду ці амфори перевірив Смитсонський Інститут у Вашінґтоні та усталив їх давність на кілька сторіч перед н. Хр., а як місце їх виробництва — Картаґену, в Північній Африці.

На думку Роберта Маркса, ці амфори, величиною 5 ґальонів, стародавні римляни вживали для перевозу вина, збіжжя та олії. І тому він вірить, що поряд з ними він натрапить ще на залишки цього судна, що їх він привіз до берегів Бразилії.

Для дальшого обслідження затоки він потребує офіційного дозволу бразилійського уряду та технічних сонарних уладжень, зонд, вакуумних машин тощо. В дійсності найбільшу перешкоду в прослідженні дна затоки становить неґативна настанова бразилійського уряду до цілого проєкту, який вдаряє по залишках їхньої портуґальської національної гордости, яка не хоче, навіть теоретично, допустити до детронізації портуґальського моряка Педра Альвереса, який згідно з історією, якої вчать досі в усіх публічних бразилійських школах, відкрив Бразилію в 1500 році.

Любомир Винар

УКРАЇНСЬКА ЦЕНТРАЛЬНА РАДА І ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

IV.

Другий період державного будівництва Центральної Ради випливав із першого і значно поглиблював і поширював зміст державного суверенітету української нації. Це період проголошення і створення найважливішого конституційного державного акту Четвертого Універсалу Української Центральної Ради, яким проголошено повну самостійність і незалежність української нації, мовляв ,,Однині Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною державою Українського Народу". Цей етап, хоча базувався на ідеологічних основах першого періоду дії Центральної Ради, мав вже іншу політичну орієнтацію. Як писав Грушевський, ,,Українські партії згуртовані в Центральній Раді, вважали потрібним скінчити гру з федералістичним терміном, яка ішла з різних сторін і під цим терміном укривала фактичне заперечення в теорії, чи фактичне нищення в дійсности всякого реального самоозначення українського народу, його державности і державного самовпорядкування... Україна повинна будуватися власними руками її трудного народу без сторонніх впливів і втручань, і в процесі цього будівництва вона повинна в будь-якому випадку повинна залишитися окремішною" (М. Грушевський, Україна окремішня", ,,Літературно-науковий вісник", 1919, ч. 1, стор. 10-та, 18-та). Справу зв'язку з іншими державами відсунено на пізніше, після повного державного самовизначення окремих націй у Східній Европі. Друга вийнятково важлива характеристика другого періоду Центральної Ради — це кінець московської орієнтації під впливом якої стояли деякі провідники Центральної Ради. І це визволення ,,від песього обов'язку" супроти Москви, Грушевський уважав вийнятково важливим і цінним. Він писав:

> ,,Роздумуючи над цим моментом, я думаю, що недаремно пролилась кров тисяч розстріляних українських інтеліґентів і молоді, коли вона принесла і закріпила духовне визволення нашого народу від найтяжчого ярма, яке може бути: добровільно прийнятого духовного чи морального закріплення. Я скажу різко, але справжніми словами: це духовне хлопство, холуйство раба, якого так довго били по лиці, що не тільки забили в нім всяку людську гідність, але зробили прихильником неволі й холопства..." (,,На порозі Нової України", цит. пр., стр. 10—11).

Вслід за відкиненням московської орієнтації, народжуються нові ,,концепції" ,,орієнтації чорноморської і ,,західньої орієнтації". Також поширюється державний апарат України і розбудовуються військові кадри, а голова Центральної Ради пише історично-соціологічний трактат про ,,Підстави Великої України", в якому наголошує ролю села, армії міста і цілої нації в державному будівництві демократичної України. Багато з вищенаведених думок Грушевського не втратили своєї актуальности і на сьогоднішній день.

Треба підкреслити, що відродження і розбудова української державности Центральної Ради проходила серед виїмково складних внутрішніх і зовнішніх політичних обставин. Перш за все маємо на увазі непідготованість українського народу до будування власної держави, серед вийнятково важких часів розпаду царської імперії, а також русифікації значної частини українського населення, зокрема в містах. У тому часі на Україні була у розпорядимості російського Тимчасового Уряду мільйонна російська армія, яка становила безпосередню загрозу державній діяльности Центральної Ради. Деякі дослідники, які критично ставляться до державного будівництва Центрально Ради, забувають, що Тимчасовий уряд в жовтні 1917 року зачав готовити судовий процес проти Центральної Ради, обвинувачуючи її в ,,державній зраді", але жовтнева революція перервала цю підривну діяльність і на місце Керенського до влади прийшов Ленін і партія большевиків, яка також неґативно поставилася до державних аспірацій української нації, а у відносно короткому часі Совєт Народних Комісарів започаткував війну з Українською Народною Республікою. Тут навіть не згадуємо про різні політичні ускладнення між українськими політичними партіями, які не сприяли загальній національній консолідації і підривали державне будівництво. Незважаючи на ці перешкоди Центральна Рада і Михайло Грушевський з своїми співробітниками не лише причинився до національного усвідомлення українських мас, робітництва і поміщиків: з комплексом ,,малоросійства" — але вони надали відповідну леґально-державну структуру українській державі.

Закінчення буде.

ПРОТОКОЛ

32-ої ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яка відбулася в готелі Гаєт-Рідженсі в Балтимор, Мериленд в днях від 28-го травня до 1-го червня 1990 року.

(6)

7. ЗВІДОМЛЕННЯ ГОЛОВНИХ РАДНИХ

Продовження

Звіт головного радного Андрія Джули

Welcome to the members of the Supreme Assembly, distinguished Honorary Member and delegates, who will dictate the course of action for our organization for the next four years.

During the first week of October 1989, I received a form letter from our President, stating the date of November 18, 1989, as a date for a meeting of the Pittsburgh and West Virginia branches' regional meeting. After making inquiries, I wrote to the Home Office stating the date was not favorable and made the suggestion that a meeting be held in early spring of 1990. The President did not go along with my suggestion and in no uncertain terms let me know of his feelings. As it happened on November 18, 1989, the area was hit with a eight-inch snow-fall and it put a damper on all modes of travel.

On October 22, 23 and 24 the Pennsylvania Fraternal Congress held a three-day seminar in Pittsburgh. In my long tenure as a member of the Supreme Assembly, this is the first time that our organization was not represented.

On February 24, 1990, a pre-convention meeting of the Pittsburgh and West Virginia branches was held in the lodge rooms of Aliquippa Branch 120. The meeting was well attended and was a great success. Our Supreme Treasurer, Ulana M. Diachuk, was warmly greeted by the assembled members. I believe this meeting was one of the best we have ever had.

For the year 1989 our district organized 82 percent of our quota, or 82 members. I hope in the coming year we do just as well or better.

Звіт головної радної Теклі Мороз

Вельмишановні Пані і Панове, дорогі делеґати! На початку свого звіту складаю щиру подяку Вам, за виявлене довір'я до мене, перебравши мене на головну радну на 31-ій Конвенції УНС.

Довірені мені обов'язки, я старалась виконувати сумлінно — якнайкраще для доба членства та піднесення престижу нашої цінної і найбільшої укр. установи на еміґрації — Українського Народного Союзу.

Кожного року я брала участь у засіданнях членів головного уряду та у нарадах Канадського Представництва УНС. Репрезентувала УНС на різних імпрезах в Монтреальській Союзовій окрузі.

Як голова Монтреальської Округи Відділів УНС — брала участь у з'їзді голів окружних Комітетів. За згодою головного предсідника УНС — зорганізувала успішний семінар продажі нових родів забезпечення в Монтреальській окрузі, якого панелістом був головний секретар УНС — Володимир Сохан.

У співпраці з членами окружного Комітету, Монтреальська округа влаштувала імпрезу з нагоди 95-річчя Українського Народного Союзу під час якої дуже змістовну і цікаву доповідь виголосила головна касирка КУС мґр Уляна Дячук.

Кожного року я брала участь у Загальних Річних Зборах Монтреальського Відділу КУК.

Як секретарка 465 Відділу УНС — старалась вчасно полагоджувати усі союзові справи.

Організаційна діяльність

У звітовій каденції — приєднала 48 членів. Крім мене, за приєднання нових членів належиться щира подяка слідуючим секретарям та членам відділових Комітетів: Александрі Дольницькій, Віті Баніт, М. Дідух, І. Хохлач, мґр А. Гладинович, і М. Перейма.

Братська діяльність

Відвідувала хворих членів та у випадку смертностей брала участь у похоронах; передплачувала по кілька примірниківч журналу „Веселка" для дітей; поміщувала в часописах дописи про членів з нагоди їхніх важливих подій, чи у випадку смерти членів та інше.

Беручи під увагу те, що в останніх кількох роках відбувались дуже важливі події на Рідних Землях та по укр. громадах у всьому розсіянні, треба з признанням ствердити, що УНС присвячував на те поважну матеріяльну і моральну підтримку, а союзова преса своїми публікаціями відіграла в тім випадку велику ролю.

Однак, з жалем треба ствердити, що наша молодь, а зокрема молоді професіоналісти в Америці і Канаді, замало цікавляться діяльністю УНС й через те, що з наших рядів щораз більше відходить ревних союзових діячів у вічність та інша громадська недозрілість, союзове членство зменшується. У тім випадку, мусимо поважно застановитись, як повести дальшу організаційну кампанію для збільшення членства, щоб привернути Союзові провідне місце в укр. спільноті, а головно відновити та поселити організаційний відділ.

Впровадження в життя нових родів забезпечення, акумуляція дивіденди, зниження членських вкладок та збільшення суми забезпечення без лікарських оглядин мають сприятливі види для збільшення членства у майбутньому.

На закінчення свого звіту, складаю щиру подяку за співвпрацю членам головного уряду, а зокрема членам Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Монтреалі.

Звіт головного радного Тараса Шмаґали

It is indeed and honor for me to report to my sixth convention of our Association as a member of the Supreme Assembly. I consider it a privilege to have served UNA and the Ukrainian Community as a Supreme Advisor for the last 24 years. As has been my format for all those years the report will presented as follows:

A. ACTIVITY FOR THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
B. CIVIC ACTIVITIES
C. COMMENTS FOR THE GOOD OF OUR ASSOCIATION AND COMMUNITY

A. ACTIVITY FOR THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCINATION

1. President Branch 358 Zaporoshka Sitch- Cleveland, Ohio
2. Director-UNA Urban Renewal Corporation, the 5 member Board that oversees the operation of our headquarters building.
3. Member-Ukrainian National Association Heritage Preservation Committee.
4. Past President-Ohio Fraternal Congress.
5. Participated in all meetings and activities of Cleveland and Youngstown District Committees. Also attended meetings of other Districts as assigned by Executive Committee.
6. Participated in all meetings of the Supreme Assembly.
7. Worked closely with President Flis and Director Iwanchiw in the continued operation of the UNA Washington Office. All activity in this regard, which included contacts with the White House, Cabinet members, and Congress, was completely at my own expense.

B. CIVIC ACTIVITIES

1. Executive Vice-Chairman of the Cuyahoga County Republican Executive Committee.
2. Vice Chairman-Board of Director-KASHTAN-Ukrainian Dance Company.
3. Secretary-Treasurer, Ohio Public Transit Association.
4. President-Company of Ignatius-St. Ignatius High School.

C. COMMENTS FOR THE GOOD OF OUR ASSOCIATION AND THE COMMUNITY

As I have throughout my tenure on the Supreme Assembly, I take this opportunity in my report to present comments and suggestions for the good of our Association and Community. This is the place where in past reports I proposed such ideas as having our members finance the debt on our building and the establishment of the Washington office. Those two proposals obviously materialized, both for the good of our Association and the Community. Others, and I could name many, ufortunately have not been treated as kindly. At any rate I have always been pleased with the response I have received from the many UNA'ers who read my reports and the joy of occasionally having one of my suggestions become a reality. My comments will once again be organized into three categories: 1) Ukrainian National Association Washington D. C. Office; 2) Quality of the Ukrainian Community; 3) Quality of the Ukrainian National Association.

For almost as long as I can remember I have discussed the serious trend of our Associations falling membership. This trend is vividly shown in the number of delegates to this convention. Only 310 of us are here assembled in Baltimore to set the Associations course for the next four years. At my first convention in 1962 we had 100-150 more delegates than we have today. That's simply because branches have become smaller and are eligible for fewer delegates and many branches have been merged or completely lost.

Our Association will survive for many years to come only because we are materially strong. We have the cash!! But are we serving the insurance needs of our community? Why haven't our efforts to establish a "national sales force" worked? These and many other questions must be high on the list of priorities for our next administration. I once again humbly suggest that the new executive board seek professional advice in answering these questions and setting the future course for the Association. When you're not well you go to a doctor, the best you can afford! Our Association, from a total membership point of view, is not well. I'm not suggesting another study that's going to sit on a shelf and not be put into action. I'm suggesting a firm or individual who will work with our Executives on an everyday basis. Let's find the best managment-insurance professionals to help us in solving these problems. The advice is available and we can afford it!

2. Quality of the Ukrainian Community

As in the past I am limiting these comments to the Ukrainian Community in the United States. Although many of the problems are quite similar, for reasons too numerous to mention the status of the Ukrainian Community in Canada is in far better shape than ours in the United States.

Our Ukrainian community in the United States will survive for many years to come. It will survive for the very same reason that our Association will survive — we have the material assets. Millions, perhaps billions in assets such as churches, community centers, credit unions, banks, museums etc., will continue to serve as the Community base. But the Community, just as our Association is losing active members. The form the Community takes will really depend greatly on the number of Ukrainian immigrants that we can attract to come to America. As I have stated in my last report the source of this new immigration is now not only South America but also eastern Europe and Ukraine itself.

One of the most significant accomplishments of the UNA Washington office was development and passage of legislation that created a quota for Ukrainian believers who were being persecuted in the Soviet Union. 1000 Ukrainian Catholics, Orthodox or Penticostals are eligible to come to the United States by the end of this government fiscal year, Sept. 30, 1990. Unfortunately we are no where close to filing this quota. Sadly at this time fewer than 300 have applied. Why?! Does not the community care? I'm sure it does!

How UNA, which I feel showed its feeling by getting the quota, and the Ukrainian organized community in general react to this dilemma will have far reaching effect on the future of Ukrainians in the United States. We know that the streets are not paved with gold, but we certainly are all far better off economically than from where we came. Someone helped all of our families to establish ourselves here in the States. Now it's our turn to help. It will make life better not just for those we bring here, but also for all of us who wish to have the Ukrainian Community as part of our lives.

3. The Ukrainian National Association Washington Office

Again, Congratulations to our Supreme Executive Officers, President Flis and Director Iwanchiw for the wonderful job they have done with the UNA Washington Office. Not only has the office gotten off the ground it has become, in a very short period of time, a real player on the Washington scene. Because of its activity and the success of those efforts the Ukrainian National Association is now finally being recognized by the Washington establishment as the leading organization in the Ukrainian Community. Individual successes, like the quota which I previously described, are very important. But more important are the permanent lines of communication which have been established with Congress and the Administration. When individuals in positions of authority in Washington have questions about Ukraine or Ukrainians they now come to our UNA Office for the answers. That's real progress. Those lines of communication are there for all members of our Community to use and will be invaluable in all of our future efforts.

The success of our Washington operation and the need to have permanent lines of communication wherever we wish to influence decisions, has caused me to make the following suggestion. The Ukrainian National Association, shoud as soon as it is feasible, open an Information Office in Kiev. Radical suggestion, not really. No more than when I suggested That we open a Washington D.C. office 18 years ago. Communication will be the key to the success of any efforts to aid our brothers and sisters in our homeland. What better way than opening the lines of communication permanently now. Let's hope this time it won't take 16 years.

Звіт головного радного Володимира Кваса

Шановні делеґатки і делеґати! Дякую вам за перевибір мене на головного го радного УНСоюзу. Я старався якнайкраще виконувати свої обов'язки на пості радного. Я був дальше активний в місцевій українській громаді, а також в американській. Як леґіслятор я пішов на емеритуру, а відтак мене вибрали провідником республіканської партії у нашому повіті. За моєї каденції всі мої кандидати виграли вибори.

В українській громаді був активний, а найбільше був зайнятий в комітеті 1000-ліття Хрещення України, де мене вибрали головою комітету на повіт Улстер, а додатково членом Фінансового Комітету в Америці. Наші секретарі й члени були зайняті працею в комітетах 1000-ліття Хрещення України і тим самим успіх в організуванню членів до УНСоюзу був слабший.

1989 року наша Округа виконала 96 відсотків квоти, тому мушу подякувати нашому голові п. Шевчукові і його заступниці, пані Стефі Гаврилюк, які багато помогли в цій Компанії, а також наш секретар п. Верцьона.

Цього року ми вже маємо понад 20-ть членів зорганізованих. Я думаю, що ми виконаємо нашу квоту.

Останнього року ми побудували гуртожиток для наших робітників, нам дописала тепла зима і ми почали в місяці грудні, а на кінець червня були готові.

Головний уряд попросив мене припильнувати цю роботу і я мушу зазначити, що дуже добре все пішло і не було більших проблем.

Тому, що гуртожиток для дівчат звільнився, треба було щось зробити з цим будинком. Ми перебудували його на сім модерних кімнат, які мають всі вигоди і можна конкурувати з найкращими готелями. На ці кімнати є великий попит, помимо того, що вони мають вищі ціни. майже всі кімнати є зайняті на сезон.

Наша молодь має гроші і є призвичаєна до вигод, тому треба нам побудувати більше кімнат, а тоді можемо мати Конвенцію у себе вдома.

Крім УНСоюзу, також могли б відбувати Конвенції інші організації на Союзівці. Перерібка такого будинку коштувала б 128,000 долярів, тобто одна кімната коштувала б 18,200 долярів. Другий будинок є більщий, але там були б додані телевізія і телефон на цілу Союзівку.

Взагалі побудувати такі кімнати, коштують від 30,000 до 35,000 долярів в комерційному готелі.

Тоді наші делеґати можуть мати дешеву ціну, а УНСоюз може заощадити гроші.

Рекомендації для УНСоюзу і Союзівки

1. Змінити старі параграфи перестарілого статуту.
2. Вибрати на Конвенції статутову Комісію, яка опрацювала б зміни статуту, передискутувти ці зміни на наших Річних Нарадах, а потім на слідуючій Конвенції, затвердити вповні новий статут.
3. Щоб наші радні були вибрані з Округ — і вони повинні більше взяти активну участь у своїй Окрузі, як підшукувати продавців, чи секретарів. Наприклад, при кінці 1989-го року, ми мали тільки одного радного на Ню Йорк, два заступники головного предсідника в Чікаґо. Велика округа Філядельфія, взагалі не мала радного.
4. Професійно зробити відіо таке: коротко про Союз, про нові поліси, як провадити, а також яку велику користь члени й українці користають з фінансової допомоги УНСоюзу.
5. Запровадити на комп'ютер адресарі всіх українців Америки й Канади і користати реклямового -матеріялу і висилати їм.
6. Вибраний урядовець зобов'яжеться підшукати бодай одного секретаря чи продавця, яких можна перешколити і післати в терен.
7. Збудувати один дім для наших емеритів і винаймати їм, щоб це були кімнати з кухнею, щоб вони могли самі варити, бо тепер маємо тілки для самітних, які харчуються на Союзівці, деякі на можуть все їсти, тому мають різні проблеми, як цукрицю, чи щось іншого.
8. Збудувати 50 кімнат, які конечно потрібні і могли б мати нашу Конвенцію, чи другу організацію на Союзівці. Ми забагато докладаємо до старих кімнат і деякі вже відстали від теперішнього життєвого стандарту.
9. Спеціяльно зацікавитися новим табором пташенят „Перші Стежі", особливо опікою над ними. Це є діти від 3-ох до 6-ти літ. За один тиждень, діти говорили між собою по-українськи, як також їх родичі — це велика робота на будучність.

Звіт головного радного Евгена Іванціва

INTRODUCTION

Let me begin by extending my appreciation to the delegates of the 31st UNA Convention for their confidence in and support for me. I have attempted to live up to that confidence in all my activities in the UNA, in the Ukrainian-American community, and in my career.

I have said many times that the Ukrainian National Association is the most important secular organization in the United States and Canada. With the events in Ukraine during the past year, I might also add that the UNA is important for Ukraine. Over the past six months I have had the opportunity to meet many leaders from Ukraine. It was made clear that the democratic bloc is looking to Ukrainians in the diaspora for support and assistance in rebuilding Ukraine. It was also made clear that they consider the Ukrainian National Association one of, if not the, most important organizations in the diaspora. Bearing that in mind, it has been with a sense of privilege and a sense of responsibility that I have served on the Supreme Assembly of the UNA.

As has been my practice over the years, I have divided my report into two sections. The first outlines my work in and for the UNA. The second focuses on recommendations and comments about our organization and its direction.

As in the past, I will not attempt to provide a chronology of all my activities but will offer an outline of the major focus of my work.

During the past four years I have attended and actively participated in every meeting of the Supreme Assembly. I also attended all the meetings of the Baltimore-Washington-Richmond District as well other district meetings to which I was assigned.

In the Supreme Assembly, I served on the Finance Committee, the Youth Committee, and the Soyuzivka Committee. Within each of these committees, I was actively involved in promoting the best interests of the UNA.

During the first two years of my term, I continued to serve as the Washington Representative of the UNA with the White House and the Congress. In 1988, our President asked that I consider serving as the Director of the UNA Washington Office. Since July 1, 1988, I have served in that capacity. The report of those activities have been filed separately.

During the past 18 months, I have also served as the Chairman of the 32nd UNA Convention Committee. The results of the Committee's work is before you. I do want to take this opportunity to thank all the people of Baltimore and Washington who worked hard to make this Convention a reality. Special thanks must go to John Kun and Maria Lichak of the UNA Washington Office who worked tirelessly on the convention.

In addition to direct UNA activities, I have also served on numerous committees and organizations in our community. During the Millennium, I helped organize the ceremonies which took place in Washington. I served as both Chairman of the Washington Branch of the Committee to Celebrate the Millennium of Christianity in Ukraine and as a member of the Government Affairs Subcommittee of the National Committee.

I have also continued my activities in other community organizations such as the Ukrainian Association of Washington, D.C.

COMMENTS AND RECOMMENDATIONS

I first wish to congratulate the Supreme Executive Committee for continuing to improve the operation of our organization and to better meet the needs of our membership. There are, however, areas which I feel still need to be addressed:

Soyuzivka: During the past two years, our membership has seen major improvements at Soyuzivka due to the capable management of John Flis, Jr. and the capital investment made by the UNA. In the long-run, however, we need a long-term development plan — something which I have been proposing for years.

Scholarships: For many young people, their first direct dealing with the UNA is an application for a scholarship. We must continue to increase our scholarship fund. For years I have been proposing that some of the scholarship funds be directed toward the interests and needs of UNA by providing full sholarships to those students willing to work for UNA after completion of their college education. We have had difficulty over the years in finding idividuals to work in our Home Office, on our newspapers, at Soyuzivka, and, most recently, in our Washington office. An annual full scholarship aimed at students studying business administration, journalism, hotel management, or political science would provide us with a pool of talent for the future.

Ukrainian Weekly: During the past year, the Ukrainian Weekly has been a major source of information about events in Ukraine and Soviet Union not only for our members and the Ukrainian-American community but for many non-Ukrainians, especially in Washington. By any measure, it is an outstanding newspaper and I congratulate the Weekly staff. It is truly unfortunate that such a good newspaper is reading a relatively small number of UNA members much less non-members. We need to increase the circulation of the Weekly, a "fraternal benefit" of UNA membership, thereby reaching out to more potential members.

UNA Radio Program: When UNA was established 96 years ago, the primary forms of communications were letters and newspapers. Today, the telephone and television have taken on that role. As time and techology change, we all must adjust. While the role fo Svoboda and the Ukrainina Weekly will not change dramatically in the near future, the UNA should consider supplementing them with a weekly radio program throughout the United States and Canada. The program, centrally prouduced, could be distributed to our branches and district committees throughout North America. Such a radio program would offer a "fraternal benefit" to our members, would inform non-members about the UNA, and would provide information about events in our community to both Ukrainian and non-Ukrainian listeners. It could also serve as another tool in our membership drive.

POLITICAL ACTION COMMITTEE. For many years I have advocated the creation of a political action committee (PAC) through which our members could contribute in an organized fashion to candidates for Congress. Wiht the establishmet of our Washington Office, the need for a PAC is even greater. Many Members of Congress have been helpful to the UNA and its members; many have championed our causes and have fought on our behalf. It is only that we reward our "friends" in Congress with not only our votes but with financial support for their election campaign. The National Fraternal Congress has informed the UNA that not only can we create a PAC, but that they recommend such action. A number of fraternals have already taken this step. In light of the many issues — domestic and foreign — for which we will be seeking assistance from Members of Congress, it is vital that we initiate a PAC as soon as possible.

CONCLUSION

I first came to the Supreme Assembly in 1974. Since that time I have seen many changes in the organization and in my role in the UNA. While I did not discuss my role as Director of the UNA Washington Office in this report, it is difficult not to mix the two roles at times. I want to use this opportunity to thank the Supreme Assembly, the Supreme Executive, and especially Dr. John Flis, Mrs. Ulana Diachuk, and Mr. Walter Sochan for their support and assistance in the establishment of the Washington Office.

Perhaps the most rewarding aspect of my work in the UNA has occurred during the past six months. I have opportunity to witness the movement of Ukraine toward independence. More personally, I have had an opportunity, in my role in the UNA Washington Office, to meet many of the individuals who are making that possible.

We are living in an historic time. In the last year, the world has changed dramatically with the beginning of the end of the Russian empire. For the first time since 1918, Ukraine has a realistic chance for independence. These are times of opportunity and times of challenge.

The challenge of independence is not so much in gaining it but in retaining it. The people of Ukraine are faced with a nation politically, economically, culturally, religiously, environmentally, and socially destroyed by over three hundred years of Russian rule and over seventy years of communist rule. The society, the nation must be rebuilt. This is no easy task; it is one that will require tremendous support and assistance from the West.

For its 96 years of existence, the Ukrainian National Association has been at the forefront of the fight for Ukrainian independence. It is critical now that we stand in the forefront of the effort to rebuild Ukraine. The leaders of the democratic movement in Ukraine have made it clear that assistance from the diaspora is required. The UNA must stand ready to offer its financial and human resources to that effort.

I do not mean to suggest in any way that UNA could or should finance the reconstruction of Ukraine. Yet, the UNA is the oldest and the largest organization in the diaspora. With over 70,000 members, we have individuals in every walk of life who could, through their expertise and contacts, assist in providing the expertise needed in Ukraine. The UNA must organize and channel that talant in the proper direction.

The first step must be close and on-going ties with the democratic movement in Ukraine. This can be accomplished by (1) establishing an office in Kiev; (2) circulating Svoboda in Ukraine; and (3) assisting in the circulation of democratically controlled newspapers from Ukraine throughout the United States and Canada.

The callenge for each of us at the 32nd Convention of the Ukrainian National Association is to work to make UNA stronger and more vibrant so that UNA can continue its historic role in promoting the true independence of Ukraine. Only through a sound and growing UNA wll we be able to fulfill our obligation to our brethren in Ukraine. Though the questions may seem trivial, it is, nonetheless, accurate: "If not, we, then who? If not now, then when?"

Звіт головної радної Гелен Олек-Скат

I take this opportunity to thank the delegates of the 31st Convention for the honor they bestowed upon me and the faith they had to re-elect me to my fifth term as Supreme Advisor.

The most important events during this period were our Millennium Celebrations of Christianity held in all Ukrainian communities all over the world. I attended many of these celebrations in the Chicago area and in Florida.

I also feel that this term of office has been one of my busiest terms especially due to the new insurance programs we initiated in 1987, which have been quite successful.

My participations included the following:

Special meeting of the entire Supreme Assembly held on October 4, 1986 in the Home Office.

The Organizational meetings held in the Chicago area.

The January 22 celebrations of Ukrainian Independence Day in Tallahassee, Fl. held annually.

The UNA Golfing Tournaments held in the Chicago area annually.

The National Fraternal Congress Convention held in Chicago the weekend of October 2, 1987.

The Benefit Concert in Support of the U.S. Commission on the Ukrainian Famine held in Bloomingdale, Ill. on May 7, 1988.

I arranged for the Ukrainian bowlers to participate in the Illinois Fraternal Congress Bowling Tournaments held in Chicago annually.

I participated in the committees involved in the reception of the "Zhuravli" group in October of 1986 and the "Lemkovyna" group in September of 1987.

For 18 years the UNA sponsored a National Bowling Tournament that gathered bowlers from all over the country and it was a pleasure to see 40 to 45 teams on the bowling lanes. I look forward to the day when a group of UNA bowlers from one of our popular Ukrainian communities will renew this program as this is a very good fraternal activity.

I also feel our membership and some secretaries, too, are not informed about our many programs, scholarships, activities, Soyuzivka, etc. We cannot rely on the UKRAINIAN WEEKLY or SVOBODA getting this information to our members because many do not subscribe to these two wonderful informative publications. BUT, ALL our members receive ANNUAL DIVIDEND CHECKS and through this instrument we MUST keep them informed. We must prepare an attachment with the checks and take advantage of this mailing or distribution to keep our members informed. Through a newsletter that I send out occasionally I was able to inform members of the new insurance programs and the end result was 80 new members in this term of office.

Звіт головного радного Андрія Кейбіди

I deem it an honor and privilege to have served the needs of the Ukrainian community as Supreme Advisor of the Ukrainian National Association during the past 8 years.

The UNA continues its leadership in promoting the principles of brotherhood, fraternalism, stressing patriotism and civic responsibilities for the benefit of our Ukrainian community and our nation: providing the necessary tools for our youth with sports programs and scholarships for continuing education and reaching out to the needy, aged, infirm and disabled members. The newly renovated Soyuzivka provides the best in recreation and entertainment for its UNA members throughout the year. I am enjoying the responsibilities of serving the UNA in promoting its varied activities throughout the years since it is the most respected and influential Ukrainian institution in the Western Hemisphere.

Participated at organizational and annual meetings of the UNA Essex County District Committee which constitutes twenty branches. Members of the Supreme Executive Committee were invited to lead the discussions of the various aspects of the UNA activities and to keep the membership apprised of new developments. Elected to serve on the executive staff of the district in order to assist in developing and participating in its many programs and actions.

Appointed by the UNA Supreme Executive Committee to serve as its representative on the Executive Board of the New Jersey Fraternal Congress for the past six years. Elected Second Vice President for the year 1990. Attended the quarterly meetings where discussions were held relative to fraternal affairs affecting the activities of the more than 60 fraternal organizations in the state of New Jersey. Instrumental in having Gov. Thomas H. Kean read and sign the annual proclamation designating June 8-14 as Fraternal Week. Served on the executive committee for the annual Fraternal Convention held in Atlantic City on October 12-13, 1989. The Hon. Secretry of State Jane Burgio of New Jersey addressed the convention.

Re-appointed to the New Jersey Ethnic Advisory Council, for the ninth term, by Gov. Jim Florio, to represent the Ukrainian community. The council consists of 30 representatives of ethnic communities who are involved in many activities designed to encourage a better understanding of New Jersey's ethnic communities, their backgrounds and their current contribution to the quality of life in the Garden State. On Sept. 23-24 the Liberty Park New Jersey Ethnic Festival paid tribute to New Jersey's Ukrainian community for its role in the development of the state and nation. Gov. Tom Kean stated that he is deeply aware of the oustanding contributions made by Ukrainian Americans in New Jersey. As a member of the N.J. Ethnic Advisory Council I was appointed Chairman and Master of Ceremonies of the two-day festival.

Attended the UNA Supreme Assembly annual meeting which convened at Soyuzivka during the week of May 22 Was delegated to address the annual district committee meeting at Niagara, Ontario, Canada, on Saturday, April 15. A report of UNA's activities was presented and discussed with excellent results. On Friday, June 16, presented prizes for students of St. John the Baptist Ukrainian Catholic School, Newark, N.J., for their participation in the UNA Ukrainian Essay/Poster Contest relative to the celebration of the Millennium of Ukraine's Christianity. As a member of the UNA Newark District Committee sponsored a bus trip to Avery Fisher Hall, Lincoln Center, New York, to attend the Jubilee Concert on Sunday, Sept. 17, on the occasion of the 95th anniversary of the UNA and the 40th anniversary of the Dumka Ukrainian Chorus. Invited to attend a luncheon at the UNA headquarters to honor the Hon. Frank Guarini, U.S. Congressman from Jersey City who has been very supportive of fraternal benefit societies as well as all Ukrainian causes. Organized and chaired the 95th anniversary of the UNA banquet, sponsored by members of the New Jersey UNA district committees, at St. John's Ukrainian Catholic School gymnasium, Newark, N.J., on Sunday, Dec. 3. UNA Supreme President John Flis presented plaques and certificates to deserving UNA members and Branch 234, Zaporozska Sich, Elizabeth, N.J., was recognized on the occasion of its 80th jubilee. Awards for the UNA man of the Year were presented to Gov. Thomas Kean and the UNA Woman of the Year, the Hon. Jane Burgio, Secretary of State.

Coordinate ceremonies of Ukrainian Independence Day in Maplewood where Mayor Robert Grasmere signed the proclamation of the regular meeting of the Maplewood Township Committee on Jan. 16. On Jan. 22, after a brief ceremony at Town Hall, the American and Ukrainian flags, were hoisted outdoors during the singing of both national anthems. The News Record carried photos and stories of the ceremonies.

My wife and I were invited to attend the annual Christmas Party sponsored by the UNA for its employees and friends at UNA headquarters.

Newly elected Gov. Jim Florio and his wife Lucinda invited me to attend the annual Easter Egg Rolling program at Drumthwacket, the Governor's Mansion, Princeton, N.J. and present a display of Ukrainian pysanky and Ukrainian arts and culture. Dressed in Ukrainian attite, my wife Evelyn presented Lucinda with a pysanka before a large audience of children and adults on Thursday, April 12.

As Secretary of UNA Branch 322, will continue to develop plans for organizing new members for the future growth and prosperity of the UNA.

In a personal vein, I wish to thank Mr. Zenon Snylyk, Editor of Svoboda, and Mrs. Roma Hadzewycz, Editor of The Ukrainian Weekly, for their sincere consideration and excellent cooperation in printing articles submitted to them during the year and congratulate them on the excellence of their respective newspapers.

Звіт головного радного Василя Дідюка

Це вже, з ряду шостий раз, стаю перед учасниками-делеґатами нашого Союзового Парляменту-Конвенції до звіту, на вступі якого почуваюся до милого обов'язку зложити щиру подяку делеґатам 31-ої Конвенції за довір'я і вибір мене головним радним. Що до обов'язків головного радного належить, говорить статут УНС таке.: „Він має брати участь в усіх звичайних і надзвичайних засіданнях Головного Уряду, , і має здавати на річних засіданнях Головного Уряду та на Конвенції писемний звіт з діяльности у його дистрикті і території; виконувати всі доручення Головної Екзекутиви і допомагати Головному Екзекутивному Комітетові своєю радою і порадою".

Цей почесний громадський і статутовий обов'язок, з кожним вибором мене головним радним, я принимав з подякою, та в міру всіх можливостей і умов, старався виконувати якнайкраще. Як головний радний у цій каденції, я брав участь в усіх річних засіданнях Головного Уряду на „Союзівці", працював у різних його комісіях. Часто старався „радою й порадою" допомагати Головному Екзекутивному Комітетові але, я не певний чи хотіли вони мене слухати?... Дальше брав участь у трьох засіданнях, т. зв. „Канадського Представництва" з іншими його членами, на яких ми обговорювали, як найкраще відновити зацікавлення справами УНС в Канаді. Ті самі, або подібні справи обговорювалися на річних і організаційних зборах Торонтонської Округи, якої я є почесним головою. Прийнята на 31-ій Конвенції резолюція і розпрацьований на тій підставі і на вимогу Екзекутивного Комітету Правильник для Канадського Представництва мґром І. Гевриком і мною з пристосуванням до канадських обставин і затверджений річним засіданням Головного Уряду залишився доброю згадкою. Така сама доля спіткала нашу пропозицію, щоби для зрушення української спільноти Канади, видати книжковою формою Історію УНС в Канаді, з виясненням, що УНС це не тільки американська установа,. але й канадська, що спільно працюють для добра своїх членів в обох країнах, добра українських спільнот і народу. Були постанови, рішення і згода її видати, але чомусь і ця справа, яка на думку канадців-союзовців є важливою, не увінчалась успіхом, навіть без відповіді.

Однак така настанова мене не бентежила. Я всюди, де тільки була якась можливість, старався належно виконувати доручений мені Конвенцією почесний обов'язок головного радного. Хто тільки звертався до мене, а було таких багато, я в міру всіх можливостей, не жаліючи свого часу різні справи полагоджував, вияснював, радив чи інформував. Такий частий і тісний зв'язок з нашими відділами і окремими їх секретарями, а то і членами, яких колись, як обласний організатор до УНС їх записував не тільки з Торонта, але й поза ним — триває постійно. У постійних зустрічах з українськими громадами у різних місцях, я завжди дораджував їм членство УНС. У багатьох і тепер чисельних вже Клюбах Сеньйорів, інформуючи про УНС, дораджував, щоби при упорядкуванню свого матеріяльного дорібку, подумали і про своїх внуків та вписали їх у члени УНС. Поробив я вступні заходи з багатьма новоприбулими з Польщі з метою зорганізувати їм новий відділ УНС. Справа ця не легка, бо потребує часу на приготування цих людей до нових обставин та вияснень про доцільність забезпечення з чим вони зустрічаються перший раз у своєму житті. Якщо взяти до уваги, що число їх тільки у самому Торонті перевищує понад дві тисячі осіб, то поле цього попису існує, хоч вимагає часу й терпеливости. Цю не легку справу мусить взяти в руки досвідчений продавець асекурації, бо заледви чи наші вже старші віком секретарі зможуть її розв'язати. Тому не одна пропозиція Канадського Представництва та Торонтонської округи про потребу впорядкування, для добра УНС справ, мати якесь постійне місце-канцелярію, чи як хто хоче це назвати, а у ній постійного організатора-секретаря, чи радше цілої союзової праці, сьогодні є, як ніколи на потребу дня. Маймо надію, що і ця наша Конвенція призадуматься остаточно над проблемою УНС в Канаді. Можливості росту УНС були, є і можуть бути, тільки під умовою, що не словами, а ділами ми розпічнемо ним поважно цікавитися.

До сказаного не буду додавати, про мою участь у деяких зборах відділів, що мене запрошували в Торонті, бо з-поза Торонта запрошення відділами не були апробовані Головною Екзекутивою. І тому на протязі чотирьох років, я поза Торонтом не був на жодних Союзових імпрезах, чи зборах, хоч Торонтонську округу уважаю своєю „територією", за яку звітувати згідно зі статутом не маю можливості. У мою союзову працю, хоч часто була вона з союзовими справами пов'язана, як участь у багатьох похоронах наших членів, якихось їх ювілеїв, чи інших національно-церковних імпрезах, а в останніх часах у зв'язку з приїздом багатьох з України, треба було часто розділяти день чи вечір на кілька частин, щоби всюди бути; я не враховую, бо це на мою думку обов'язок кожного суспільно-громадського діяча, а такими члени Головного Уряду напевно є. Гості з України виїзджаючи через Канаду до Америки вже були добре поінформовані про УНС і „Свободу", тому їх не проминали, а відвідували .

Не занедбував я також і самої організації членів, яких на протязі каденції, я приєднав 32, а між ними трьох дітей на вищі суми ендавмент.

Кінчаючи звіт, я щиро дякую всім за співпрацю, сподіваюся, що буде вона і на дальше дружньою і конструктивною, бо всі ми по свойому і в своїх обставинах журимось справами УНС. Пам'ятаймо, що УНС входить у свій великий Ювілей 100-ліття свого існування. Подумаймо вже сьогодні тут, як найкраще відзначити цей великий і радісний час. УНС був заснований нашими бідними піонірами, що залишаючи рідний край шукали кращої долі-волі шен далеко тут, за морями, з надією, що і для нашого рідного українського народу завітає сонце волі. Тому будуймо Союз українських душ, всіх, як найбільше, молодих і старших. Ставмо їх вище, хоч і дуже потрібних матеріяльних засобів. Бо коли будуть „чисті духом і серцем люди", як наші піоніри, то УНС буде рости й розвиватися! На протязі свого часу існування він здобув собі заслужене місце у нас і нашому народі, для якого він робив і робить дуже багато і потрібного. Як відсвяткуємо 100-ліття УНС?... А може само життя, світові події та події в Україні принесуть нам щось, чого бажали наші піоніри засновуючи УНС, бажаємо ми і наш цілий український народ, а наша слідуюча Конвенція в 1994 році відбудеться у вільному Києві чи Львові. З такою надією, працею і змаганням приготовляймось до нашого Ювілею! Щасти нам Боже!

Звіт головного радного Олександра Худолія

I would like to thank the delegates of the 31st UNA Convention for their trust and for giving me the opportunity to serve the UNA. Being the youngest member of the Supreme Assembly I hope that my election was a vote of support for future generations is a solid one. However, the future of the UNA will depend on our ability to continue working together in a fraternal, open-minded and compromising fashion with a common goal- to help our own people — because if we won't, we cannot expect that anyone else will. The UNA is the vehicle with which we can accomplish this goal. As I participated in Supreme Assembly and Committee sessions I tried to adhere to the above philosophy. I have gratefully accepted advice from many who are more experienced in UNA matters than I am. However, all my voting and opinions have been independent and based on what I felt was right.

During the past four years I fulfilled my obligations as Supreme Advisor by attending and participating in all Annual Supreme Assembly meetings, Special Sessions, 7 out of 8 Woonsocket, R.I. District Meetings, as well as all annual UNA Scholarship Committee deliberations. I also am a member of the Soyuzivka and Sports Committees and am chairman of the Youth Committee. Through the above participation I had the opportunity to work with a number of dedicated colleagues exchanging views and ideas on bettering the future of the UNA as well as learning about the way the UNA operates.

My most gratifying duties were allocating scholarship money to hundreds of hard working and needy Ukrainian-American college students and visiting with the local membership during semi-annual District Meetings. Other activities in which I was involved included representing the UNA at the Fall 1989 Anniversary of Ukrainian Immigration into Southern New England banquet held in Woonsocket, R.I. Annually, I have assisted the Woonsocket District Fraternal Activities Coordinators (The Sarachmons) in coordinating fraternal bus trips to Soyuzivka, Garden State Arts Center, New York's Ukrainian Village, Liberty State Park Heritage Festival (N.J.) and the International Caravan Festival in Toronto. These types of cultural excursions have proven to be a very visible and most appreciated activity provided by the local UNA District and has kept our members who live in a relatively remote location close to the Ukrainian "heartbeat." Organizationally, I would like to think that such fraternal events have assisted the Woonsocket District secretaries (especially Leon Hardink, our ace organizer) in always being among the best to fulfill their membership quota. I personally organized twelve new members.

On behalf of the UNA Youth Committee I worked with Supreme Advisor Eugene Iwanciw and Soyuzivka management to put on a Cabaret Weekend at the mountain resort in November 1989. The event featured top name Ukrainian entertainment and was enjoyed by all who attended. However, attendance was disappointingly low and the event did not add as many new members to the UNA ranks as we had originally hoped. The Soyuzivka Committee met annually and proposed that a master plan for the future survival of the resort be drawn up by a panel of business professionals sensitive to the fraternal needs of our organization. It is disappointing that the long term needs of Soyuzivka are not being addressed in a more timely fashion because the UNA Estate is one of the most visible and valuable assets that we have. Business practices which worked in the past may not work in today's more competitive market and we need professional consultants to help us map out the major undertakings of the future- both for Soyuzivka and the UNA as a whole.

The Sports Committee proposed that there be a National Sports Director appointed to help coordinate fraternal sports events so as to activate both younger and older members throughout North America. Last year I recommended a well respected, willing and qualified candidate for consideration and another candidate has been presented by others. This is a recommendation that should be acted upon and I am hopeful that in 1990 we will have a National Sports Director.

I would also like to say that there is a need to revise the bylaws and constitution of the UNA to give its elected Supreme Assembly more input, voting power, and participation in shaping the future of the UNA.

Once again, I would like to thank the members of the Supreme Assembly for their assistance and cooperation throughout my first term. I also thank the delegates for allowing me, the youngest member of the Assembly, to join with the senior members in representing their hopes and desire for a prosperous Ukrainian National Association!

8. Звіт головного редактора „Свободи" Зенона Снилика

Немає сумніву, що період поміж 31-ою і 32-ою Конвенціями Українського Народного Союзу був чи не найбільшим багатим на події в Україні від часів Другої світової війни, що не могло і не може не мати впливу на нас всіх, колективно та індивідуально. Більш того, ці події розвиваються щораз то швидшими темпами і це, що було нове вчора, вже сьогодні виглядає задавненим. Не витрамала імперія внутрішнього національно-політичного і економічного тиску, покотилася хвиля пробудження від Прибалтики до країн Закавказзя, не говорячи вже про Східню Европу, де прийшов тотальний крах комунізму і йому питомого тоталітаризму. Дуже влучно схарактеризував цей короткий період народний депутат Володимир Яворівський під час свого перебування в Америці осінню минулого року: „Від лютого до вересня ми пережили 10 років". Поволі, але недвозначно і, дасть Бог, безповоротно Україна стає на ноги, мов фенікс з-під попелу й руїн.

Події в Україні окрилювали наші святкування Тисячоліття Хрищення України, численні інші імпрези і програми, включно з відзначеннями 95-ліття нашої установи, про які ми звітували на сторінках „Свободи", стараючись не оминути жодної громади. Слід ствердити, що стихія пробудження в Україні має позитивний вилив на життя наших громад в Америці і Канаді, як теж і в інших країнах вільного світу, а навіть в Польщі, Румунії, Юґославії,

Чехо-Словаччині, де оформлюються союзи українців. Зростає зацікавлення Україною серед наших молодших поколінь, радо стрічаються вони тут з діячами науки, культури, спорту. Сильно зріст туризм в Україну, де молоді люди можуть побачити те, про що досі тільки читали в підручниках історії, оглядали на знімках. Це посилює в них почуття ідентичности, посилює любов до всего, що українське, заохочує до праці в громаді, до допомоги країні їхніх батьків і прабатьків.

Із пожвавленням діяльности тут і там, із зростом подій, зростає число репортажів і дописів про них, а місце в газеті не зростає. Щоб не надто спізнювати передання інформацій нам приходиться збільшувати об'єм газети — частіше друкувати шість-і вісімсторінкові видання. Це очевидно, пов'язане з більшими коштами — папір, чорнило, пошта тощо. Але, дотримуючись старої девізи, що наша установа і наші видання мають служити членству УНСоюзу і цілій громаді, ми не натрапляємо на жодні труднощі ані серед членів Екзекутиви, ані серед членів Головного Уряду. Навпаки, наші пропозиції знаходять у них повне зрозуміння і заохоту, не зважаючи на високі кошти утримування наших видань. Це зрозуміння, у свою чергу, є заохотою для редакторів, для авторів статтей, дописувачів з поодиноких громад чи організацій, які задоволені, що їхні матеріяли поміщені, хоч часом з більшим спізненням, як вони сподівались.

Джерел інформацій маємо багато, включно з дуже справно функціонуючим Бюром УНС у Вашінгтоні, яке очолює головний радний Евген Іванців. Постійно зростає число наших кореспондентів і дописувачів, останньо навіть поміщуємо авторів з України та країн Східньої Европи. Не виключаємо можливостей мати постійних кореспондентів в Україні.

Затруднені в редакції на повний час: Володимир Левенець, Любов Коленська, Христина Ференцевич, Василь Дяченко, Раїса Руденко і Христина Машат. Неповний час працюють редактори Ольга Кузьмович і Іван Кедрин. Доривочно, залежно від потреб користаємо із знання і досвіду уже спенсіонованих ред. Людмили Волянської і Тамари Кардашинець. Всі редактори працюють пильно, віддано, творчо та виручають себе коли настає потреба. У найкращих відносинах є редакція з Екзекутивою, адміністрацією і друкарнею, бо тільки при такій тісній співпраці газета може появлятися вчасно, хоч доставa поштою ЗСА не поправилась.

Сподіюся, що 32-га Конвенція УНСоюзу, як і попередні, визнає оправдане існування нашого найстаршого у світі щоденника „Свободи", на який якраз тепер спадають нові обов'язки, завдання і виклики у площині служби УНСоюзові, громаді і цілому українському народові.

Бажаю делегатам окриленого новими ідеями натхнення і успішних нарад.

9. Звіт головного редактора „The Ukrainian Weekly" Роми Гадзевич

In preparing this, my third report to a convention of the Ukrainian National Association, I was immediately struck by how much the focus of The Ukrainian Weekly has shifted to events and people in Ukraine. This is only natural, of course, when we look at the interests of our Ukrainian American and Ukrainian Canadian communities — the constituences we serve — and realize that the focus of The Weekly accurately reflects the focus of those communities.

There is hardly a local community, organization or segment of the Ukrainian diaspora — be it scholars, businesspersons, physicians, engineers, teachers or performing artists — that has not reacted in some way to the momentous events in Ukraine, visits abroad by prominent guests from Ukraine, or the unprecedented opportunities for contacts and exchanges provided by the changing situation in the USSR. That is why, upon perusing the pages of The Ukrainian Weekly one will see not only news from Ukraine and news about Ukraine, but also news about our communities' reactions to all of this, most notably our communities' sincere desire to help in any way possible to make the lives of our fellow Ukrainians living in the homeland better, healthier and freer.

At the same time, The Ukrainian Weekly has proved to be a principal source of news emanating from Ukraine. Time and again we've carried news that simply is unavailable anywhere else. We've been able to provide this news to our readers thanks to our numerous contacts around the world, including Ukraine. No small part in this has been played by the fact that these contacts are greatly facilitated by fascimile machines thanks to which we are able to receive and exchange information on news as it is happening. As a result, our readers have no doubt noticed that the news stories contained in The Weekly are much more up to date than in our pre-fax days.

Equally important have been The Weekly staff's travels to Ukraine and the USSR, and our contacts with the many fascinating persons from Ukraine who've visited with us in recent months.

We've had a lot of positive reaction from our readers in regard to our reports on current developments and issues in Ukraine. This satisfaction, we believe, is reflected in our circulation figures. Since the last UNA convention, I am happy to report, the number of our subscribers has risen from 6,400 to 8,700. We are confident that this number could be much higher if The Ukrainian Weekly were professionally marketed.

The sheer amount of news related to events in Ukraine and reactions abroad has grown tremendously. As a result, it is coverage of local community events that has suffered due to lack of space. At the same time the workload for our three-person in-house staff (we have no other full-time, or even part-time regular correspondents), has become overwhelming. We trust that our readers appreciate our efforts, because we work as hard, or harder, for our 8,700 subscribers as we believe any mass circulation newspaper does for its hundreds of thousands of readers.

MAJOR NEWS STORIES

Ongoing stories

There are a number of important ongoing stories that we at The Weekly have been covering during the report period (May 1986 to May 1990). Among them are the activity of Ukrainian national and political movements, including the Popular Movement of Ukraine for Perebudova, or Rukh, and the Ukrainian Helsinki Union, which was now transformed itself into the Ukrainian Republican Party; the Ukrainian Catholic Church's road to legalization in the USSR and the rebirth of the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church; and the activization of Ukrainian youth through groups like student brotherhoods, the Association of Independent Ukrainian Youth (SNUM) and Plast.

Among other stories of importance in Ukraine are these: implementation of the law making Ukrainian the state language, which went into effect January 1 of this year; the struggle to de-Russify and reawaken national consciousness throughout Ukraine; the revelation of "blank spots" in Ukrainian history and the uncovering of Stalinist atrocities like those at Bykivnia outside of Kiev and Demianiv Laz near Ivano-Frankivske; and the continuing and mounting effects of the Chornobyl nuclear disaster that struck four years ago.

Also covered were the exciting and precedent-setting developments in the Baltic states; steps toward the opening of Canadian and U.S. consulates in Kiev; and the continuing Helsinki Accords review and implementation process which resulted in special meetings of the Conference on Security and Cooperation in Europe held in Bern, London, Paris and Sofia, and a full-scale review meeting in Vienna.

The John Demjanjuk case, of course, still was prominent on The Weekly's pages, as were the activities of newly created associations of Ukrainian studies in the United States and Canada, and its international parent body. The work of the U.S. Commission on the Ukraine Famine continued to be highlighted, and the charitable activity of the recently founded Children of Chornobyl Relief Fund and the Canadian Friends of Rukh, as well as an American Rukh Fund began to get headlines.

Top stories

There were other important stories during the report period. Among these were the attempted defection of a Ukrainian sailor named Myroslav Medvid; releases of Ukrainian political prisoners in the USSR, many of whom resumed their activity under the new conditions of glasnost; the mysterious illness affecting children in Chernivtsi; U.S.-Soviet parliamentary contacts between members of the Congress and the Supreme Soviet; and elections in the Soviet Union, first to the all-union Supreme Soviet, and then to the Ukrainian SSR Supreme Soviet.

Taras Shevchenko anniversaries were marked throughout the world, including Ukraine, and such events, too, were highlighted on The Weekly's pages. The installation of Canada's new governor general, Ukrainian Canadian Ramon Hnatyshyn; and the work of our central organizations, the World Congress of Free Ukrainians, the Ukrainian Canadian Committee and the Ukrainian American Coordinating Council, was the topic of many news stories and features.

Special events in Ukraine were covered with stories and photo features. Some of these were the human chain organized to mark the Ukrainian independence and reunification anniversaries; the reinterment in Kiev of the bodies of three Ukrainian political prisoners who had perished in the gulag, Vasyl Stus, Yuriy Lytvyn and Oleksiy Tykhy; pre-elections rallies in Ukraine; the founding congress of Rukh; and various religious commemorations, including events surrounding the Millennium and Christmas in Lviv.

This, to be sure, is just a brief overview of all the important and, indeed, historic events that were documented on the pages of The Ukrainian Weekly during the past four years.

SPECIAL FEATURES

The Weekly offered its readers several special issues and special features during the report period. Among the topics or events to which special issues of the newspaper were dedicated were: the 10th anniversary of the Ukrainian Helsinki Group, the Ukrainian famine of 1921-1923 (material prepared by Dr. Roman Serbyn), the 175th anniversary of the birth of Taras Shevchenko, the 95th jubilee of the Ukrainian National Association, and celebrations of the Millennium and the 25th anniversary of the unveiling of the Shevchenko monument, both marked with special events in Washington. A special year-end review of events was published each year.

Among the many other special features were a tribute to Vasyl Stus on the first anniversary of his death; an overview of reviews of Dr. Robert Conquest's "The Harvest of Sorrow"; interviews with defector-turned-author Walter Polovchak and the first Miss America of Ukrainian descent, Kaye Lani Rae Rafko; and special reports on the work of the Children of Chornobyl Relief Fund, including the departure of a planeload of relief supplies from New York's Kennedy International Airport abroad a Ukrainian-made Aeroflot cargo jet named the Ruslan.

Dr. David Marples provided a series on his trip to Chornobyl and environs, and his talks on the Chornobyl issue and other current developments with officials in Ukraine. Meanwhile, Dr. Roman Solchanyk continued to prepare excellent interviews with many political activists and writers from Ukraine. Colleagues of Drs. Solchanyk and Marples at Radio Liberty, namely Bohdan Nahaylo and Kathleen Mihalisko, also provided invaluable news reports and analyses on developments in Ukraine and the USSR. The list of stories and persons interviewed by these scholars and journalists from Radio Liberty is simply too long to provide here. Suffice it to say that the topics covered ranged from the elections to the "Maloros" syndrome, and the personalities included politicians, writers, journalists, dissidents and scholars.

We at The Weekly also interviewed or wrote extensive articles about a number of prominent Ukrainians who happened to visit the United States in recent months. Here, too, there was a wide variety that included, in addition to the writers (who seemed to be everywhere), historians, physicians, theater directors, former dissidents, newly emerged politicians, a deputy minister of health, Chornobyl clean-up workers, the only Ukrainian member of the Polish Sejm (Parliament), leaders of Rukh, the members of the Ne Zhurys satirical ensemble from Lviv, coal miners from Donetske and Chervonohrad, and even a soccer team, Dnipro from Dnipropetrovske.

Student exchanges between the United States and Ukraine were highlighted, as was a Ukrainian concert tour by the Ohio Boychoir. The poignant story of little Hanusia Sverstiuk was told on the pages of our newspaper. Marta Zielyk of Radio Liberty wrote about her experiences covering the Chervona Ruta music festival in Chernivtsi, while Tamara Stadnychenko Cornelison provided a look at eastern Ukraine with her travelogue. Several persons who traveled to the founding congress of Rukh provided their impressions of the historic event either in their own articles or in interviews with The Weekly. Other travelers to Ukraine during this exciting period wrote about business contacts, elections to the Ukrainian SSR Supreme Soviet, and recent developments in the world of scholarship and academia.

Weekly editors covered a number of conferences devoted to assessing the changes in Ukraine and the USSR. Among these were: a conference on glasnost in Ukraine held at York University, another on glasnost and religion held in Boston by Keston College U.S.A., a special weekend seminar on doing business with Ukraine sponsored by the Ukrainian American Professionals and Businesspersons of New York and New Jersey, and the recent Rutgers University conference on contemporary Ukraine.

The editors also got a chance to do some traveling during the report period. Thus, Marta Kolomayets covered the Millennium celebrations in Rome, Roma Hadzewycz went on a fact-finding tour with journalists and opinion-makers to Leningrad, Kiev and Moscow and wrote about her experiences, and Chrystyna Lapychak participated in and covered a U.S.-Soviet "Forum on Life with Human Rights."

In addition, Ms. Kolomayets was to travel to Ukraine for elections to the republic's Supreme Soviet. However, Soviet authorities were no more forthcoming in her case than in that of U.S. Congressmen who wanted to travel to the USSR at the time of the elections; she and they were denied entry visas. At this writing, we are hoping that Ms. Kolomayets is able to travel to Ukraine in May in time for the opening session of the new Ukrainian Supreme Soviet. (She was to leave on May 4, it should be noted, but officials at the Soviet Embassy told her they had no answer for her in regard to her visa — not a denial, but not a positive response either.)

As a newspaper of record, The Weekly published a number of documents of the Popular Movement of Ukraine for Perebudova, the Ukrainian Helsinki Union and the ecological association Green World, to name but a few.

THE UNA IN THE WEEKLY

There was much news and information about the Ukrainian National Association on the pages of The Ukrainian Weekly, beginning with reports on the 31st Regular Convention of the UNA and ending with preparations for this 32nd Convention.

In between, however, there was major news about the UNA's 95th anniversary, celebrated with a gala concert at Lincoln Center's Avery Fisher Hall and other local events throughout North America; the opening of the UNA Washington Office; anniversaries of UNA publications, including the 95th of Svoboda and the 55th of The Weekly; and, of course, the many events at the UNA's estate, Soyuzivka.

UNA events that were the subjects of news stories were the unveiling of a monument to Patriarch Josyf Slipyj at Soyuzivka, a celebration of the Statue of Liberty centennial at the UNA's Home Office; a UNA-sponsored teachers' conference on the Great Famine of 1932-1933; UNA-sponsored tours by the Lemkovyna Folkloric Ensemble, the Barvinok Dance Troupe, the Zhuravli Chorus, the Oslaviany Ensemble, and the Ukrainian Chamber Choir.

Charitable activity was well documented. Support of the U.S. Commission on the Ukraine Famine and the Harvard Millennium Project; donations to Armenian earthquake relief and the Children of Chornobyl Relief Fund; grants for various projects including Dr. David Marples' second book on the Chornobyl accident; donations to community causes; and student scholarships all received ample coverage.

A UNA Forum page appeared at least once every two weeks in The Weekly, featuring the "Fraternal Corner" by the fraternal activities coordinator, "Young UNA'ers," as well as news from the Home Office, districts and branches. In addition, special scholarship issues appeared every year, as customary.

AT THE WEEKLY

I've already mentioned that the number of subscribers to The Weekly is steadily increasing. During the report period, subscription fees also increased substantially, up 200 percent for UNA members (from $5 to $10), and 250 percent for non-members (from $8 to $20).

Our editorial staff consists of three persons: Roma Hadzewycz, editor since 1980; Marta Kolomayets, associate editor, who returned to The Weekly in February 1988 (after a previous stint in 1982-1984); and associate editor Chrystyna Lapychak, who worked as a student intern since 1984 and since 1986 has been a full-time staffer.

In addition, we have one full-time typesetter, the much-valued and truly irreplaceable Awilda Arzola, who this year in December will have been with us for 10 years; and a dedicated part-time paste-up person whom we are lucky to have, Dana Wojtowycz. (Surely, it's some kind of a record this five-woman team of ours!)

We do have several free-lance correspondents, in addition to the aforementioned Radio Liberty personnel whose reports, interviews and analyses we publish, generally under the heading "A Glimpse of Soviet Reality." Myrosia Stefaniuk provides features under the rubric of "Spotlight on...," while Daria Darewych specializes in art reviews and features, and Oksana Zakydalsky has written a number of interesting profiles and news stories from the Toronto area. Oles Kuzyszyn is our music critic, and book reviews are the province of Peter Bejger and Dr. Wolodymyr Zyla. Commentaries by Dr. Myron B. Kuropas and Orysia Paszczak Tracz appear regularly.

As well, there are many other community activists and specialists in various areas who submit articles that enrich the pages of The Weekly. They are too numerous to mention here, but their efforts are sincerely appreciated.

Our biggest problem at The Weekly right now is a serious lack of space for all the news worth reporting to our community. It has been the case since 1986 that we could have easily expanded the paper from its 16 pages to 20. As the situation stands today, I feel it is a necessity to increase the number of pages to 20, or even 24 when warranted. It would be nice to have the flexibility to publish anywhere between 16 and 24 pages per week, depending on circumstances, including the space allotted for paid advertisements. This, of course requires a considerable expenditure of funds. However, I am sure our readers and the Ukrainian community at large would appreciate this investment and concomitant improvement in our service.

At present we are forced to reject many worthwhile local stories, not because they are not interesting or poorly written, but because we simply lack the space to publish them. We would also like to encourage more free-lancers to submit articles about events in their communities. This is something we have not been emphasizing at the present time — also due to a lack of space. Thus, we believe, many newsworthy events go unrecorded.

Another pressing need is for The Weekly to be indexed. I would suggest an index beginning with the year 1976, which is when The Weekly became a 16-page tabloid and began to be significantly different from its sister newspaper, Svoboda. A Svoboda index is already being readied, it should be noted, but surely there is nothing wrong with working on two indices concurrently, especially when one considers the value of such an undertaking to researchers and, generally, to the non-Ukrainian-speaking world.

I would also like to suggest that perhaps it is time The Weekly was allocated a budget on the basis of which its editor could determine assignments and other work-related expenditures. As it stands now, the editor must have each and every outside assignment separately approved in advance by the Supreme Executive Committee. This is a logistical nightmare for unexpected events. Surely the UNA has enough confidence in its editors to allow them to make decisions about day-to-day expenditures and basic news assignments — decisions affecting the newspaper that, after all, editors are well-qualified to make.

I would like to conclude this report on a thankful and optimistic note. These four years have been very challenging, but very rewarding as well, for the editorial staff of The Ukrainian Weekly. We have felt ourselves to be in the middle of epochal events; we've had wonderful opportunities to meet with and report on some of the most prominent Ukrainian activists of our time. For this we are grateful to the Ukrainian National Association.

We only hope that the UNA will see fit to let us continue the job we've been doing and to help us improve our service to readers through promotion of The Weekly, expansion of its capacity and staff, a continued understanding of the important role this newspaper already plays and an appreciation of its potential.

ДОПОВНЕННЯ ДО ДРУКОВАНИХ ЗВІДОМЛЕНЬ

Головний предсідник, д-р Іван Флис

„Нераз ми застановляємося над звуженням бази нашого членства. Можемо сказати, що це вина того і того, але справді як пригляніемося справі проаналізуємо, ми бачимо, що причини того звуження є цілом інші. Треба приглянутися ближче цьому питанню.

1. Треба взяти під увагу стан нашого членства та нашої української громади. Членство УНСоюзу обмежене тільки до українців і їхніх нащадків, як теж слов'ян і осіб, які з ними посвячені. Цим самим українці та їхні нащадки становлять велику більшість членів УНСоюзу. За переписами населення в Америці є біля 750,000 українців, а в Канаді так, як нам кажуть, біля 600,000. Ми можемо на цій підставі ствердити, що тільки біля 10% українців належить до УНСоюзу в Америці, а ще менший їх відсоток є членами УНСоюзу в Канаді. А, де є всі інші українці?

Число українців, які покидають наші громади в Америці і в Канаді постійно зростає і лише трапляються спорадичні випадки повернення тих українців до нас, до наших громад. Багато тих, які відходять від нас роблять це з причини почуття меншевартости, або прямо із економічних чи спеціяльних причин, їм не виплачується, вони кажуть, бути активними членами української громади. Таким чином постійно меншає база нашого членства та нашого громадського життя.

2. Другою причиною втрати контактів з українськими громадами є переїзд в погоні за працею в околиці де немає українських громад, українських церков та українських шкіл. В таких умовинах виростає молоде покоління, яке не має жодного прив'язання до чогось українського. Так власне і далі меншає наша база членства. Факт, що інші прибрані батьківщини, країни в яких ми живемо, мають наскрізь демократичний лад з усіма свободами також не сприяє збереженню національної приналежности наших молодих земляків. Такий спосіб життя відкриває людям приймати безкритично все те, що нас окружає та забути у цьому процесі своє українське походження.

Так, ми можемо подати ще більше прикладів асиміляції українців в Америці та в Канаді чим можна теж виявляти постійне зменшування нашого членства та зменшування числа кандидатів на членів. Ми також не можемо забути, що багато з тих українців, які є в нашому оточенні відмовляються ставати членами УНСоюзу та набувати в УНСоюзі забезпечення, бо вони мовляв, мають досить забезпечення на місцях їхньої праці, чи вже мають забезпечення в кредитових кооперативах. Їхні зазви чи запевнення про достатнє забезпечення є далеко, далеко від дійсности. Від дійсности, що могли б доказати нам численні вдови, які залишилися бідними. Але, це ще один приклад звуження нашої бази, зменшення наших можливостей здобути більше членів для Українського Народного Союзу.

Зі сказаного можна бачити, що наше поле для організування нових членів постійно звужується. Не має в дану пору напливу нових людей, нових іміґрантів, які могли б стати членами наших громад та членами Українського Народного Союзу. Все таки є ще чи мало українців в нашому окруженні, які не є членами УНСоюзу тільки тому, що ніхто не пропонував їм стати членами УНСоюзу та набути в нас забезпечення. Наші секретарі старіються та стають ще більше немічними, як бачите навіть мене самого. Так же само старіються всі наші члени і наші громадяни, які ще не є членами.

Секретарі Відділів тепер часто обмежуються до збірки вкладок та полагоджування різних членських справ. Для них якісь додаткові обов'язки стають тягарем. Круг осіб з якими вони зустрічаються старіється і таким чином вичерпуються можливості секретарів вписувати нових членів чи продати членами нове забезпечення. Але чи справді вже в нас не має поля для попису, для збільшення нашого членства? Я впевнений, що число членів УНСоюзу можна б ще збільшити в чотири чи п'ять разів коли б взяти до уваги кількість українців в Америці та у Канаді. Нам тільки треба знайти і застосувати відповідні засоби та способи для досягнення цих українців і тоді для їх власного добра та для добра наших українських громад приєднати їх в члени УНСоюзу, продаючи їм забезпечення.

Наші старі методи приєднування нових членів перестали бути такими успішними, якими вони були раніше. УНСоюз мусить застосувати нові організаційні методи, які дозволять нам вишколити енерґійних двомовних мужчин та жінок, щоб вони стали добре платними професійними продавцями забезпечення із дозволами агентів забезпечення. Тільки з їх поміччю ми зможемо досягнути потенційних кандидатів на членство та зблизити число членів УНСоюзу до числа українців в Америці та Канаді".

Ці додаткові зауваги до свого друкованого звіту, головний предсідник повторив англійською мовою.

Д-р Мирон Куропась, заступник головного предсідника

Тому, що була вже 4-та година по пол. д-р Куропась запропонував всім присутнім перевести маленький прорух та як добрий союзовець повинен кожний звернутися до свого сусіда з приязним привітом. Це справді розрухало та оживило присутніх. А відтак до свого звіту видрукованого на сторінках 35/36 подав наступні зауваги:

„Шановні Делегати!

З огляду на час я не буду продовжувати мій звіт, але мушу підкреслити декотрі речі, які тут були висказані предсідником. Тобто стан нашої громади, стан нашої організації. За минулих двадцять років я мав нагоду відвідати майже всі українські громади в Північній Америці, від Едмонтону до Монтреалю, від Сан Дієґо до Бостону, і мушу ствердити, що в кожній громаді є активні люди, але кожного року їх є менше і менше. Коли подивимося на нашу церкву і перевіримо статистику УКЦ то статистика докаже, що за послідних 20 років ми стратили 40% наших членів в УКЦ. Коли ми перевіримо статистику Православної Церкви, то маємо майже те саме 38%. Баптисти Богу дякувати добре стоять, а люди, які приїжджають з України, евангелисти, вони ідуть до таких громад як Сакраменто, або Даллас і на жаль не признаються себе українцями.

Наша нинішна молодь, а зокрема молодь між роками 25-40 відходить від нас, чому, які є причини і, що треба робити.

Перше всього я говорив з багатьма молодими, по цілій Америці — головна причини є та, що вони не чуються вдома, в нашім середовищі. Не лише в Союзі, але і в інших організаціях. Вони бачать цей брак єдности, бачать ту сварку і вони вважають, що це не є для них.

Друге — вони бачать, що ми не даємо ніяких нових шляхів. Ми робимо одне і те саме, від Конвенції до Конвенції. Якби молоді люди нині рано були на нашій конвенції і побачили, що тут сьогодні рано ділося я не думаю, що вони були б захоплені стати членами і брати повну участь в наших нарадах. Що ми потребуємо? Духового відновлення, в першу чергу. Ми маємо тепер і коли подивимося в нашу історію, це саме що по Другій світовій війні, Союз був в менш-більш такім самім стані. Ми тратили членів, молодь від нас відходила. А що нас відновило — нова іміґрація. Я думаю, що тепер є нагода дістати людей з України, але питання є, чи ми є готові взяти тих людей, що живуть на Україні, що за 2, 3 чи 4 роки

будуть сюди приїжджати і зробити таку саму кампанію, як старші іміґранти зробили для більшости з вас.

Я був на Україні, мушу сказати, що був там третій раз — там зайшли великі, великі зміни. Там на Україні є тепер люди готові відновити свій націоналізм. Ми тут в Америці (а це велика іронія, коли ми про це подумаємо), ми українці маємо нагоду з Америки і з Канади поїхати в Україну і провадити там українізацію, там на Україні. Коли вони почують наших молодих, що вміють говорити по українськи, то вони є дуже приємно заскочені. Мене просили, висилайте ваших молодих, висилайте їх до наших університетів, поможіть нам, щоб ми знова могли стати самостійними. Я був у Львові можна сказати, що це є чисто українське місто, але Львів, на жаль, не є вся Україна, є ще Київ, є ще Полтава, є ще Одеса і є ще Харків і русифікація в тих містах є шалена.

Ми як союзовці і як добрі українські громадяни Північної Америки можемо помогти в тій справі. Ми, наприклад, можемо відновити ЗУАДК і приготовлятися до того дня, коли будемо витати нових членів з України. В той сам час, ми в Українському Народному Союзі не мусимо чекати аж Джордж Буш дасть нам якийсь ПІС КОР (Корпус Миру), ми можемо створити свій Корпус Миру. Коли ми нині бачимо, що доляр на чорному ринку є варта 20 рублів і коли ми знаємо, що на Україні пересічна особа заробляє 350 рублів, то якби ми дали молодим людям, які є заохочені (я дістаю листи на базі моїх статтей в „Українському Тижневику") і хочуть там їхати на шість місяців чи на рік, вчити їх говорити по англійськи, або викладати в університеті. Якщо б ми їм платили 500 долярів на місяць, то вони могли б там жити в достатку. І чому ми не можемо це зробити, чому не можемо вислати 20 або 25, або навіть 100 молодих наших людей в Україну як Корпус Миру УНСоюзу.

При кінці пані і панове, що нас відновить, то є візія, нові шляхи і думки, (своє слово закінчив по англійськи). Український Нродний Союз, подобається це чи ні, є передовою організацією в Північній Америці, він найстарша світська організація. Ми маємо найстарший часопис у світі, який безперервно найдовше друкується у всьому світі. Ми можемо гордитися багатьма речами і вже найвищий час, щоб ми, як члени УНСоюзу стали цього свідомими, щоб жили згідно з нашим потенціялом та вимагали, щоб наше членство та решта української громади усвідомили собі, що ми маємо намір зробити важливі зміни у майбутніх роках.

В наступних чотирьох роках ми обходитимемо століття нашої організації. В цих чотирьох роках в Україні відбудуться великі зміни. Дуже можливо, що наша праця та ухвали на цій Конвенції вирішать будучність нашої організації, нашої громади та України. Це є ваша конвенція, ваш Український Народний Союз і це ваші люди, які потребують вашої помочі".

Мгр Іван Геврик, головний директор для Канади

„Пане Голово, канадійце, мені надзвичайно приємно привітати вас на нашій конвенції тут в Америці. Шановні Пані і Панове!

Я подав дуже докладний звіт про ролю Українського Народного Союзу (на сторінках 37-38) і я прошу, щоб ви його докладно прочитали, а пізніше можемо продискутувати його. До свого конвенційного звіту хочу додати наступне, що від Канадського Представництва дякую д-рові Н. Олесницькому за професійне та безкоштовне виготовлення правильника для Канади, якого повинна додержуватися Екзекутива. Рівночасно повідомляю, що в цьому році я зорганізував, тепер я дав, 6 членів, а перед тим 4 члени на 34,000 дол. Дуже дякую".

Ґльорія Пашен, заступниця, гол. предсідника

„Пане Голово, Пані і Панове!

Друзі-делеґати 32-ої Конвенції УНСоюзу!

Мій звіт знаходиться у книзі Звітів на сторінці 41-ій, він одначе друкований кілька місяців тому і не включає деякої важної інформації — принаймні так я думаю, і тепер хотіла б поділитися нею з вами.

Одним із способів як будувати братську діяльність, головно серед молоді, є спортова діяльність. Краєвий Комітет Спорту, якого я є членом, був ключевим в організуванні місцевих та краєвих спортових змагань Так як попередньо, я співпрацювала з головним радним Олександром Худолієм та Орестом Бурасом, керівником Спортового комітету у Гартфорді, Конн. Вони гоститимуть 5-ті змагання ґольфу у Гартфорді, Конн. Ці змагання втішаються популярністю та все більшою участю глядачів. Закликаю присутніх тут керівників Відділів, щоб юни постаралися, щоб найкращі грачі з їхніх околиць взяли участь у цих змаганнях. Це є спосіб для приєднання молодих людей до української та американської громади. Дальші інформації в цій справі появляться в Українському Тижневику та „Свободі". Дуже Вам дякую!"

Володимир Сохан, головний секретар

„Шановна Президіє, Дорогі Делеґатки і делеґати!

Мене примушують мої попередники скоротити мій звіт, за добрим прикладом, але все таки я хотів би вас дуже просити, щоб ви колись, як не сьогодні, то завтра, переглянули мій звіт, приглянулися до нього зблизька, бо це звіт з праці не головного секретаря, але праці вас усіх, секретарів Відділів, наших вояків на фронті, наших діячів завдяки яким наш Союз росте, працює і все таки ще діє як українська громадська допомогова і патріотична організація. Я в своєму звіті, як звичайно, вшановую покійників, секретарів і колишніх секретарів наших Відділів, кожний раз за минулий рік і можу тільки додати, що від часу, коли цей звіт був написаний ми потерпіли ще додаткові втрати, невіджалувані втрати, які нам важко заступити. Це секретар 321-го Відділу Дмитро Цюх, це секретар 28-го Відділу в Гюстон, Тексас, Віктор Балабан, це Тарас Максимович, наш головний радний, який перебував на Флориді і це головний лікар УНСоюзу д-р Григорій Явний.

Мій звіт складається з таких частин.

Наша забезпеченева служба, це служба канцелярії нашому членству, це служба, яку виконують секретарі в терені, коли мова про наше членство, наше забезпечення. До досягів в нашій минулій каденції належить впровадження нових кляс забезпечення і нових грамот забезпечення на базі нових таблиць смертности з 1980 року. Це були три нові кляси забезпечення, це були зміни у всіх вкладках і зворотних вартостях всіх інших кляс забезпечення. І ми з гордістю можемо казати, що ми готові і конкуруємо з найбільшими комерційними установами коли мова про кошти забезпечення, а ще більше, коли мова про користі забезпечення і членства в Союзі, яке дає не тільки забезпечення, але багато інших користей.

Друге досягнення в нашій Головній Канцелярії, тобто в Рекордовому Відділі, який я очолюю, це комп'ютеризація нашого діловодства. Ми зробили великі кроки в механізації, тобто компютеризації нашого діловодства і ще далеко його не скінчили, бо з новими машинами, з новими комп'ютерами системи 36 IBM ми можемо ще багато більше зробити. Наша вишкільна праця теж поступає вперед, наші семінарі, які відбувалися після впровадження нових кляс забезпечення це доказ того, що ми хотіли зробити, щоб вас всіх секретарів союзовців обізнати з нишим діловодством".

У короткій формі головний секретар повторив свої зауваги англійською мовою.

„Мої кінцеві зауваги.

Ми всі журимося нашими членами, спадком в числі членів. Ми всі є свідомі, що з приходом нової іміґрації в нас теж є вигляди збільшити наше членство. Я хочу з признанням згадати нашого секретаря в малому Відділі в Сієтл, Вашінґтон, колишнього секретаря 240-го Відділу в Клівленді, пана Михайла Кігічака, який тепер веде кампанію серед українців п'ятидесятників і вже має від початку року, більше як 60 нових членів, значить є надії на поступ.

При допомозі нашої „Свободи", „Українського Тижневика", які ми висилаємо майбутнім членам впродовж трьох місяців, ми маємо нових кандидатів в члени і я не маю сумніву, що ми всетаки можемо зробити дальші поступи в нашій членській кампанії.

Український Народний Союз в тій минулій каденції зробив, як я вже згадував, чимало кроків вперід, це зміни в нашому діловодстві забезпечення, це комп'ютеризація, але для здійснення всіх наших задумів нам таки треба третього фактора — нам треба людей. Не тільки членів, щоб взяли грамоти, але цієї молоді, нового покоління вихованого в патріотичному дусі з почуттям обов'язку брати по нас і по наших попередниках провід цієї нашої дійсно великої і заслуженої установи.

Ми свідоні того, що з наближенням 100-ліття Українського Народного Союзу, перед нами заблисли нові надії, навіть і такі про які нам ніколи не снилося. Що може ми і зможемо святкувати 100-ліття Українського Народного Союзу не тільки в нас в Америці, на вільній землі Вашінґтона, але і в нас на Україні, може вже також вільній. І це, що ви досі зробили і це що ми досі допомагаємо нашому народові на Україні — це заслуга вас усіх членів, це заслуга вас усіх секретарів Відділів. Секретарів, які працюють безупинно. Я свідомий, що ви всі працюєте вечорами, по суботах, неділях і тоді мені завжди пригадується та повчальна історійка, яку вам скажу на кінець.

Коли банкер виїхав в неділю на поле, поза місто і побачив, що на полі селянин працює в неділю, сказав задержати авто, висів з авта, підійшов до селянина і каже, „слухайте господарю, як же це так можна, та ж навіть сам Господь Бог працював 6 днів, а на 7-ий відпочивав", а господар, призадумався, похитав головою і каже „ба, Господь Бог всемогучий, Він зумів за 6 днів свою працю скінчити, а моя праця не скінчена". Я б сказав до вас усіх, як власне так трудяться, що наша праця не скінчена так довго, доки наш нарід не стане господарем на своїй землі, доки не буде дійсно народом самостійним в незалежній Уграїні, чого очевидно ми собі щиро бажаємо, щасти нам Боже!"

Уляна Дячук, головний касир

Пане Голове, Шановна Президіє, Дорогі Делеґати.

Фінансовий звіт є видрукований на сторінках 65—103 у цій великй книжці. Подібно як у попередньому конвенційному звіті, він складається з довгого вступу з поясненнями та доповненнями до звіту. Деякі звіти є двомовні, деякі є тільки по українськи або по англійськи.

Хочу подати тут тільки загальні дані, зміни у фінансовім стані нашої установи та порівняння з таким звітом за 4 попередні роки. Тому всі свої відсотки я базую на попереднім конвенційнім звіті.

Впродовж останніх чотирьох років, ми мали прибутків у висоті 46,343,000 дол. і вони зросли на 23.4%. Сума зібраних вкладок дала 11,268,000 дол. і вона була меншою як в попередньому конвенційному звіті на 4.14%.

Причина є в тім, що наші дві грамоти мають багато нищі вкладки, а по друге, число наших членів зменшилося за 4-ий річний період.

Сума прибутків від інвестицій дала 24,826,000 дол. і зросла на 37%.

Коли мова про видатки, то за чотири роки ми мали їх майже 37,000,000, в дійсності було 36,900,000 дол. і вони зросли на 26%.

37% всіх видатків ми виплатили нашим членам і ці видатки зросли за чотири роки на 14.6%.

Члени одержали дивіденду у висоті 4,106,000 дол. і дивіденда зросла на 35.6%.

За час існування нашої організації виплачено 57 дивіденд на суму 18,135,000 дол., а вже на 1990 рік відложено знову суму 1,500,000 дол. для чергової виплати в червні цього року.

Коли взяти до уваги, що з вкладок вплинула минулого року сума 2,789,000 дол. то наша дивіденда становить 54% з цієї суми.

Помимо цього великого збільшення у висоті дивіденди з якої користають в першій мірі довголітні члени нашого Союзу і помимо доплати суми 3,155,000 дол. для вдержання видавництва, других 1,630,000 дол. для модернізації Союзівки, все ж таки майно нашої організації зросло впродовж чотирьох років на 9,444,000 дол. і осягнуло 64,319,000 дол.

З невиплачених посмертних допомог, шановні секретарі, був виготовлений список з даними на кінець минулого року. Від того часу проминуло вже п'ять місяців і багато з тих виплат вже є полагоджені. Тому дуже вас прошу запевнити ваших членів чи спадкоємців, що це не якась інша виплата, що ще чекає на полагодження, тільки, що вже в міжчасі була полагоджена. Я звичайно маю все дуже багато різних запитів, що то за виплата, спадкоємці дістали, а ми повторюємо, що не виплачено. Хочу також звернути увагу, що на дотації допомогу і публікації видано 1,539,000 дол. і дозволю собі ствердити тут, що не має іншої фінансової організації яка присвятила стільки фінансової допомоги на вдержання і допомогу молоді і українських громад.

Минулого року впроваджено вибір двох нових способів виплати дивіденди. Вибір цей робили члени на дивідендових чеках в роках 1988 і 1989. На цього річних дивідендових чеках такий запитник будуть мати тільки члени чи грамоти видані у 1988 році.

У нашім сирітськім фонді задержано 216 більших і менших посмертних виплат, багато з них не можна було виплатити вже від 1930-их років. Від недавна ми почали перевірку всіх виплат і шукаємо вже нащадків спадкоємців яким ці гроші належаться. Ми пишемо приватні листи на Україну і пишемо до вас шановні секретарі-делеґати, просимо нам у цьому допомогти. Якщо нам не вдасться в скорому часі полагодити ті виплати, є великі побоювання, що стейти всі ті гроші заберуть на підставі спадкоємчих законів.

Відроджується Україна і потребує помочі від нас всіх. Не тільки матеріяльної, але і помочі нашими зв'язками з американським урядом, його аґенціями, помочі нашими впливами та нашим знанням, досвідом у різних професіях та в різних галузях індустрії та торгівлі. Мусимо дальше сприяти селективному культурному обміні мистецьких одиниць з України в Америці, як і виїздом наших ансамблів в Україну. Наше обопільне зближення скріпить українсько-американську громаду і допоможе у відновленню української національної свідомости в Україні. Нам потрібно застановитися над координацією праці всієї громади в Америці для добра України, а для праці в Україні створити з молодих досвідчених та ідейних людей так званий „Український Корпус Миру".

Ці додаткові зауваги до друкованого звіту, головний касир подавала двома мовами.

Д-р Нестор Олесницький, головний контролер

Я написав свій звіт по англійськи, тому з вами буд я говорити по українськи!

Ніхто з нас не повинен бути задоволений, так, як през. Кеннеді говорив 30 років тому — не думаймо, що Союз для нас робить і повинен робити, думаймо, що ми можемо для Союзу і для української нації.

Ті, що мене знають, знають, що я не тривожуся конфронтацією, питаннями, квестіонуванням засад, які принималося роками і століттями — як є час на зміни, то є час на зміни. То, що я написав у своїм звіті я вже пишу роками.

Я вважаю, що найважніша річ, яка очікує наш Народний Союз є зміна статуту. Статут повинен бути пристосований теперішнім новим часам. Якщо ми не зробимо перерібки нашого статуту в слідуючих 4 до в роках — я тривожуся нашим майбутнім. У 1982 році ми мали понад 420 делеґатів і членів Головного Уряду, у 1986 році ми мали яких 360, ми тепер зійшли на 307. Ми всі говоримо, що членство спадає, ми пробуємо методи і професійних організаторів і не професійних, ми мусимо робити радикальні зміни в нашім Союзі. Те що було говорено перед тим є правда, тепер видно, що може бути третя іміґрація, але ми на те не числім. Щоб та третя іміґрація мала до чого прилучитися, то є суттєве.

Подивіться на пересічний вік наших делеґатів і наших урядовців. Ми все кажемо, що ми можемо зробити, щоб притягнути молодь. І я вертаюся до зміни статуту, не можемо забути, що ми є братська організація, але також будуймо наш „бизнес". І що то є наш „бизнес"? Ми мусимо більше по фаховому провадити ту корпорацію.

Наші бідні радні є вибрані, щоб сидіти чотири роки і чекати, щоб до них предсідник подзвонив, щоб вислав на похорон чи на засідання чи щось таке. Це не є рада директорів в бизнесовому сенсі де радні так, як і контролери мають право квестіонувати екзекутиву, мають право подавати свої думки.

Я вважаю, що наш статут повинен бути радикально змінений і що ця Конвенція повинна назначити статутову комісію, яка діяла б поза Конвенцією. В слідуючих чотирьох роках повинна переробити наш статут, щоб той Головний Уряд таки фіґурував як „Рада директорів", який тримавби екзекутиву „он ітс тоус", щоб екзекутива знала, що має до діла з людьми, які цікавляться добром Союзу, а не чекають на прикази. Мені дуже подобається те преслів'я, що бачу на автах „QUESTION AUTHORITY"

То є час, щоб ми як українська установа і як український народ не боялися змін, не боялися квестіонувати того, що було. Не забувайте того, що було, бо ми всі є продуктом того, що було, але якщо ми не зробимо тепер радикальних і потрібних змін, я боюся. Не даймо, щоб це сталося! Дякую.

Анатолій Дорошенко, головний контролер

Тому, що головний контролер, Анатолій Дорошенко не був присутнім на Конвенції у понеділок і не мав ще нагоди звітувати, голова президії, д-р Саварин попросив його до слова, у вівторок, 29-го травня під час ранішньої сесії.

Всечесні Отці Шановна Президіє, Дорогі Делеґати!

Перше хочу перепросити, що не був присутнім на вчорашніх сесіях. Це з особистих причин, ми з дружиною, яка є делеґаткою, спізнилися з причини вінчання та весілля нашого сина у Клівленді, надіємося, що приймете це як задовільне оправдання.

Мій звіт поміщений на сторінці 109 українською мовою, тепер насвітлюю деякі речі по англійськи.

Мої обов'язки гол. контролера відносилися перевірки будівлі УНС, яка знаходиться в Джерзі Сити. В останніх чотирьох роках зайшло дві важливі зміни:

Перше — податки, які ми заплатили містові підвищено з 363,000 у 1986 р. на 780,000 у 1989. Це сталося з причини вигаснення „фейворабл аґрімент", який ми мали з містом Джерзі Сити.

Друге — у двох останніх роках наші приходи з чиншів будівлі почали зменшуватися. Про це ви вже напевно знаєте, воно з причини того, що маємо не винайняті (вільні) приміщення. Ця ситуація притаманна тепер в Джерзі Сити бо збудовано і дальше будується багато комерсійних приміщень. Щоб стримати дальше опорожнення приміщень в нашому будинку і тим самим вдержати ціни, ми повинні „блистіти" услугами нашим льокаторам, бо так як я це бачу, ми мусимо знайти способи, щоб вдержати теперішних льокаторів і винаймити тепер порожні три поверхи у будинку.

Ми мусимо обслуговувати наших льокаторів, ми мусимо робити поліпшення в домоведенні, взяти під увагу ремоделювання бюр, щоб наш будинок був більше атрактивним, як теж треба буде брати під увагу нижчі ставки чиншу льокаторам.

Хочу скористати з цієї нагоди, щоб подякувати адміністраторові будинку, Олесеві Благітці, за його високоякісну працю, яку він виконує на цьому становищі впродовж років. Я говорю це маючи досвід з такої ділянки, бо займаю позицію менажера фондів для одної великої компанії де я також відповідаю за фінанси та оперативність будинків. Він справді виконує свою працю визначно і ми повинні гордитися його спроможностями в цій ділянці.

На закінчення скористаю з цієї нагоди і подякую всім делеґатам 31-ої Конвенції, що вибрали мене контролером. Дякую.

Степан Гавриш, головний контролер

Пане Предсіднику, Хвальна президіє, Пані і Панове, Дорогі Делеґатки і Делеґати!

Мій звіт маєте у конвенційних книжках. Звітів на сторінках 111—114, будь ласка перечитайте, там є подані таблиці в доповненні до нашого головного секретаря — і будете мати образ праці Українського Народного Союзу. Я не маю більше додатків, я дякую тим, які мене обрали на цей пост головного контролера на останній Конвенції. Дякую.

О. протопресвітер Степан Біляк, головний контролер

Пане Предсіднику, Хвальна Президіє,
Світла Конвенціє, Дорогі Брати і Сестри!

Мені також, окрім того, що я написав вже з черги у 12-му звіті, за тих три Конвенції на позиції головного контролера, мабуть вже більше не має що говорити. Тому я ласкаво прошу вас як підете до своїх кімнат на відпочинок, будь ласка, перегляньте той звіт на сторінках 115—118. Але мушу сказати одне, що контролювати такий важливий Відділ як Видавництво „Свободи" в тому числі адміністрацію, редакція „Свободи" та „Українського Тижневика", Веселки, книгарні, друкарні, книжного складу та експедиції — це була не легка, але почесна праця. Я сердечно на цьому місці хочу подякувати вам за вибір на протязі трьох каденцій. Старався виконувати працю згідно з моєю совістю і на цей раз прошу вибачити мені як щось у моїх немочах не було так, як вам здається повинно було бути, але у житті, у практиці ми ніколи не будемо мати 100% тільки у теорії.

На кінець я маю прохання маленьке, щоб ми з цієї 32-ої Конвенції розійшлися додому збудовані, у більш братній любові, взаєминах, і хочу повторити — єднаймось в ім'я України — слава Ісусу Христу!

Д-р Петро Саварин, голова Президії повідомив присутніх, що головного контролера Леоніда Філя не має на Конвенції, він тепер на праці своєї компанії у Европі. Звітування головних радних почнеться від Василя Пастушка.

Василь Пастушок, головний радний

Пане Предсіднику, члени Президії, Гол. Предсіднику Д-ре Флис, Члени Головного Екзекутивного Комітету, Репрезентанти Канади, контролери, Друзі Головні Радні, Високоповажані Делеґати, Члени Преси, Гості, Дорогі Пані і Панове!

На останній Конвенції Маруся Бек сказала ось що: коли промовляєш до групи людей, є три найважливіші речі: 1) стій так, щоб тебе бачили, 2) говори голосно, щоб тебе чули і 3)сідай, щоб тебе могли оцінити.

Я не буду говорити довго — мій звіт знаходиться на 119-120 сторінках. Я хочу привітати вас на цій 32-ій Конвенції і прошу Всевишнього, щоб дав нам силу, мудрість та знання, перевести нашу присутність і думки у конкретній дії, які простелять дорогу на майбутні роки для кращого завтра не тільки нашим українсько-американським громадам, але і для українського народу. Нехай наші цьоготижневі зайняття підносять до найвищих ступенів наше УНСоюзове братство і дай нашому проводові силу і мудрість у відношенні до змін в українсько-американських громадах, але і в зустрічі з викликами які повязані із ще небувалими подіями, які формуються в Україні. З моєї сторони було б неправильно не віддати пошани Відділовим Секретарям, які є підвалиною нашої організації. І так з цікавости, піднесіть руки вгору, скільки з вас є секретарями, — а ми всі решта привітаймо їх оплесками. А тому, що ми всі є часткою УНСоюзової дружини — нам всім належаться оплески!

Хочу подякувати вам делеґати за те, що на останніх двох Конвенціях ви висловили до мене довіря — голосуючи на мене і тим самим дали мені нагоду послужити вам та нашій братській установі. В тому часі я брав участь в багатьох засіданнях і багато дечого навчився про УНСоюз, хоч свідомий цього, що є ще багато річей, які треба мені навчитися. Хочу поґратулювати д-рові Флисові, У. Дячук, В. Соханові за добре виконання праці! Також дякую українській пресі, З. Сниликові, редакторові „Свободи" та Ромі Гадзевич, редакторові „Українського „Тижневика" — за їхні своєчасні повідомлення про швидко міняючися події в наших українсько-американських громадах — їм належаться гучні оплески.

Коли я став головним радним я справді не знав чим саме маю заниматися і так, як Нестор сказав „прочитай". то я спитав свою жінку. А вона каже: „це проста річ, ти маєш продавати забезпечення" і це правда. За той час я старався не завести вас і зорганізував 573 членів в сотанніх 8-ми роках, які собою представляють 2 мільйони долярів забезпеченевого покриття а зі сьогоднішними аплікаціями, які я віддав В. Сохановi, я приніс додаткових 37 і на цей рік вже маю разом 41 аплікацію.

Ще раз хочу подякувати вам за те, що дали мені нагоду вам служити — а тим молодим людям, які тут між нами, хочу сказати, що ми очікуємо, щоб ви вступали в ряди нашого уряду, ми вас потребуємо, наша будучність у ваших руках.

Дякую за нагоду промовляти до вас та за те, що дали мені право бути частиною команди через останні 8 років.

Андрій Джула, головний радний

Що за виступ! Я зроблю всім несподіванку. Мені здається, що між присутніми є багато лемків — які очікують, щоб я сказав кілька слів лемківсько-українською мовою.

Дивлюся на провідну групу попереду мене і прийшов до висновку, що це ви делеґати є провідним тілом організації, особи вибрані до уряду мають виконувати обов'язки тільки через 4 роки, а ви є справжніми господарями організації, не ми.

Тепер трошечки по лемківськи говоритиму, якщо потрібно можу це сказати по англійськи, я вмію обидвома. Я не адвокат, а звичайний чоловік з Ембріджа, Пенсильвенія.

Тому дванадцять років була Конвенція у Питтсбурґу — у 1978 році, я був її головою. З Головної Канцелярії звернулися до мене і кажуть „пане Джула, зробіть такий напис, щоби було на Конвенцію, я згодився і зробив той напис.

Привіз його до готелю. Навіть предсідник не мав часу сказати пару слів, делеґати стали до трубки і кажуть: „прошу, прошу", я перестрашився. Питаю, що таке? „Чому на написі пише привіт WELCOME DELEGATES перше англійською, а українською в другому ряді? Хочемо мати українською перше, а потім англійською". Я так зробив під час перерви.

Що я хочу сказати — як конвенція закінчилася я цей напис взяв до дому. Приходить наступна Конвенція у Рочестері — напис був там, після конвенції взяв я його до дому. Прийшла конвенція в Дітройті, Мишиґен, я знову привіз напис, а тепер тут у Балтимор. За це я не брав цента, ніхто мені не платив, я не хочу, щоб мені платили. Коли я його приготовляв, то Уляна Дячук, гол. касир заплатила рахунки.

Моя думка така — щоб хтось взяв напис і тримав на наступну конвенцію, бо він належить до історії — 1978, 1982, 1986 і 1990. Це від вас залежить, хочете дайте до музею, або як скінчиться конвенція порвіть і викиньте, хай нові урядовці турбуються цим. Дякую!

Д-р Петро Саварин, голова Конвенції згадав, що як всі знають, проф. Тарас Максимович упокоївся в Бозі. Звіту не буде здавати тут, хіба перед Предвічним.

Текля Мороз, головна радна

Світла Президіє, Вельмишановні Пані і Панове
Делеґатки і Делеґати!

Маю велику приємність привітати вас всіх сьогодні на нашій 32-ій Конвенції Українського Народного Союзу. Щиросердечну подяку складаю всім тим делеґатам ,які голосували за мною на 31-ій Конвенції. Ваше довіря я старалася оправдати тим, що як де тільки була нагода, я старалася дбати про добре ім'я Українського Народного Союзу, а головно дбала про організаційну працю, бо кожна організація без нового членства, без збільшення членства не може існувати. Тому я думаю, що є потішаюче те, що дійсно так як було сказане, можливо, що кожний з нас буде мати нагоду поїхати на Україну та приєднати нових членів. Я закликаю сьогодні всіх молодших вже делеґатів, щоб вони приєдналися до організаційної праці, щоб цей Союз так, як колись, ріс і цвів і був одним з найкращих на американськім континенті, а також може і на Україні.

Мій звіт коротенький, написаний на сторінці 122 і думаю, що не має причини його повторяти.

Бажаю всім гарно провести Конвенцію і збудованими повернутися до своїх хат.

Продовження буде.

ЗУСТРІЧ
УКРАЇНСЬКИХ ПРОФЕСОРІВ та СТУДЕНТІВ української державної гімназії та десятирічок в минулому і сьогодні,

розпочнеться

в неділю, 16-го серпня 1992 р. в Тернополі

в такому порядку:
- Благодарна Архиєрейська Служба Божа в українській католицькій катедрі о год. 10-ій рано;
- Перша зустріч о год. 12-ій.
- БЕНКЕТ о год. 1-ій;
- Початкова Конференція о год. 1-ій по пол. і інші зустрічі відбудуться в **понеділок і вівторок.**

Місце бенкету і конференції буде оголошене під час Служби Божої.

ДО МИЛОЇ ЗУСТРІЧІ!

о. д-р Лев Чайка,
голова студентства 1942 — 1944 р.

НАДСИЛАЄМО ЩИРУ ПОДЯКУ
за співчутливі слова і посильну жертву малій ОКСАНЦІ з України на заклик о. Говгера і о. Мірчукові у „Свободі" з 15-го травня 1992 року таким добродіям:

По 300 дол. зложили: Маріянна Мисишин, Спрінґфілд, Масс.; по 100 дол.: Богдан Луців, Філядельфія; Сестрицтво Покрови ПДМ, Ню Бранзвик, родини Даминські і Вох, Джерзі Сиrі; по 50 дол.: о. митрат Зенон Злочівський, Дженкінтавн; Євген Іванків, Чикаґо; Віра і Микола Ровенко, Ню Бранзвик; д-р Теодор Трусевич, Амарілло; С. Пришляк, Баффало, Олександер і Лідія Ганас, Філядельфія, Орест Колтунюк, Лейквуд, Кольо.; Анна Бойчук, Дітройт; Н. Колінко, Філядельфія; д-р Іван Дідюк, Рослідейл; Б. Галаган, Ню Йорк; ОЖ ОЧСУ з Дітройту; Ольга Барна, Джерзі Сиrі; Іван Тимків, Лаґуна Гілс, Каліф.; Зіновія Бігун, Чикаґо; по 45 дол.: Мирослава Савчак, Джерзі Сиrі; по 40 дол.: Дарія Сірко, Ґлен Спей, Н. Й.; по 30 дол.: Олег Склепкович, Ратерфорд; Анна Бондаренко, Філядельфія; Петро Оріян, Лінколн; Мирон Бучак, Скенектеді; Степан Гробельський, Джексон Гайтс; Теодор Кулинич, Янґставн; Марія Лещишин, Рочестер; Єлена Роббінс, Каліф.; Ірина Шавалюк, Дітройт; Л. Одежинська, Філядельфія; по 25 дол.: Марія Андрусяк, Воррен, Миш.; Роман Смик, Ковл Сиrі; Василь і Лідія Ленцик, Стемфорд; Софія Андрушків, Мейплвуд; Євген Филипович, Ст. Пітерсбутґ; І. Ліщинський, Ютіка; С. Кецик, Маґнолія, Масс.; Михайло Рудик, Асторія; Анна Седлярчук, Баффало; Орест Питляр, Веніс; М. Вовкович, Рочестер; Юстина Штокало, Сарасота; по 20 дол.: Теодозія Брикович, Філядельфія; родина Василик і Ганна Шкуро, Бруклин; Нестор Филипович, Чикаґо; Е. М. Юркевич, Рокфорд; Богдан Козак, Ветерсфілд; Олена Островерха, Джерзі Сиrі; Марія Бадюк, М. Скрут; Емілія Гарасимчук, Джерзі Сиrі; Володимир Дибайло, Плейнфілд; Осип і Ярослава Гапій, Ґлен Спей; Л. Лампіка, Гантер; Ірина Крамарчук, Джерзі Сиrі; по 10 дол.: Стеифанія Левченко, Денвер; Ґ. Олексій, Данкірк; І. Л. Ґалуґа, Рочестер; Степан Салик, Гантер; Олесь Кедринський, Джерзі Сиrі; Любов Цегельська, Рочестер; Микола Борис, Мейплвуд.

Нехай Господь нагородить всіх вас за це і всяке зло оминає вас і ваші родини. Зібрані гроші підуть на оплату дороги. Приїзд дівчинки очікується на кінець серпня або початок вересня.

Зі щирою подякою в Христі —

о. Іван Говгера, о. Роман Мірчук
і родина Дзівідзінських

А таки діждалися...

Завантежена президентськими виборами мережа новин знайшла місце і для повідомлення про приїзд чи приліт українських літаків в стейт Індіяну, а саме в місто Форт Вейн. Громада Ф. Вейну ожила, заворушилася, та і як би інакше: на літаках — написи українською і англійською мовами: „УКРАЇНА". Національні кольори і тризуб! Пілоти і обслуга літаків: Солошенко Валерій — пілот, полковник, Головань Олександер — пілот, полковник, Сущевський Анатолій — керівник обслуги, полковник, Кісь Юрій — технік, капітан, Недорєзов Борис і Кісь Ю., капітани, Топало Кость — технік, старший лейтенант, Антипов Генадій — технік, старший лейтенант.

Юрмляться цікаві глядачі, оклики і радісні обличчя при зустрічах українських громадян і — спільний обід. Лише півтори години виділено на обід, але Ксеня Коваль в розкішнім українськім одязі вітає гостей з України хлібом і сіллю на рушнику, промовляючи: „Дорогі гості, летуни української авіації, ми раді й щасливі, що ви пронесли прапор України над широкими просторами Північної Америки... Слава Україні! Героям слава!" І спільно заспівали „Многая Літа".

Полковник Солошенко, прийнявши хліб та сіль і подякувавши, мовив слово до зібраних: „Шановні співвітчизняники! Наша Батьківщина є сьогодні вільною країною, приїжджайте на землю ваших батьків, вас приймуть з теплими обіймами!"

Спільне фотографування під літаком — і одні у вирій, а господарі — на свої місця. Незабутня зворушлива зустріч відбулася 23-го червня 1992 року.

Василь Шевченко

В НЕДІЛЮ, 2-ГО СЕРПНЯ збройні сили Ісламської партії Афганістану, яку очолює Гульбеддін Гекматіяр, спровокували воєнні дії, що закінчилися жорстоким обстрілом афганської столиці. На Кабуль було випущено понад 200 ракет і артилерійських набоїв. Гекматіяр переклав відповідальність за цей напад на угрупування Юніса Галіса, який наполягає на виведенні з Кабулю військ генерала Абдула Рашіда Достама. Галіс заявив про свій вихід зі складу тимчасового уряду, мотивуючи своє рішення тим, що після 14 років громадянської війни в Афганістані владу продовжують утримувати комуністи.

ЧАРЛЗ БЛЕК, ОДИН із високопоставлених урядників виборчої кампанії президента Джорджа Буша, заявив, що промовцями на республіканській конвенції у Гюстоні будуть також Джан Сунуну і Пет Робертсон. Дж. Сунуну — колишній шеф штабу Білого Дому, є одним із найбільш люблених республіканських консерватистів, а П. Робертсон — відомий телевізійний проповідник, користується популярністю.

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 367-го Відділу УНСоюзу, Т-ва Запорозька Січ у Рочестері, Н. Й.
Обов'язки секретаря Відділу перебрав
Микола Федорків

Просимо членів звертатися у всіх справах членства і забезпечення до нього на адресу:

Nicholas Fedorkiv
1100 English Rd., Apt. 439, Rochester, N.Y. 14616
або телефонувати на число: (716) 227-6405

Громадяни...

(Закінчення зі стор. 1)

род, ЗСА, проживали в с. Петричі Буського р-ну Львівської обл.

11. Ігнатюк Олександер Андрійович, 1910, нар. в Ню Йорку, білорус, проживав у Брестській обл.

12. Кессельман Леннета (Ліннет) Йосифівна, 1930, нар. в Ню Йорку, проживала в Барнаулі; її брат Кісельман Бернард проживав у м. Ґорькому.

13. Корищин (Карижин) Богдан Іванович, 1921, нар. в Ню Йорку, проживав у с. Гримайлів Тернопільської обл.

14. Гицка Іван Васильович, 1917, і його брат Гицка Михайло Васильович, 1920, народилися в м. Вілмінґтоні, ЗСА, проживали у Дрогобицькому р-ні Львівської обл.

15. Кривенко Юрій (Ґеорґій) Михайлович, 1924, нар. у ЗСА, проживав у Закарпатській обл.

16. Мегиц Василь (Базиль) 1916, і його брати Степан (Стефан) Дмитрович, 1918, і Федір Дмитрович, 1920, народилися в Ню Йорку, проживали у с. Тарнавка Добромильського р-ну Дроговицької обл. (за старим територіяльним поділом).

17. Казун Валентина Василівна, 1933, і Казун Володимир Васильович, 1935, народилися і проживали у с. Шепець Острінської сільської Ради Василіжковського р-ну Ґродненської обл. (Білорусія).

18. Блях Григорій Павлович, 1932, народився і мешканець с. Стриївка Збаразького р-ну Тернопільської обл.

19. Цесляк Мечислав Вацлавович, 1910, народ. у ЗСА, проживав у Ґродненській обл.

20. Казанська Софія Вікентіївна, 1913, нар. у Дітройті, ЗСА, проживала у м. Стрию Львівської обл.

21. Маршалл Йозас (Джозеф), син Казіса, 1897, нар. в м. Ютика, ЗСА; його жінка Маршалл Павліна, дочка Антанаса, 1903; і їх дочка Маршалл Альдона, 1926, проживали в м. Каунас, Литва.

22. Фернандес де ля Веґа Франсіско Мануелович, 1915, еспанець, нар. у ЗСА, проживав у Москві.

23. Ярема (Джарема) Джан Андрейович, 1918, нар. в м. Ірґас, ЗСА, проживав у с. П'ятниця Добромильського р-ну Дрогобицької обл. (за колишнім поділом).

24. Ясінскас Франсіс (Пранас), 1910, нар. у Брукліні, ЗСА, проживав у Пренському р-ні, Литва.

25. Мюллер Іда, 1893, німка.

На Союзівці успішно пройшов тенісовий турнір

24-ий тенісовий табір на Союзівці

Вже 24-ий рік підряд оселя УНСоюзу в Кетскильських горах гостить молодих тенісистів, у віці від 12 до 18 років життя, з усіх закутків Америки й Канади, а то й з інших країн українського поселення.

Цього року їх було 68 — 38 дівчат і 30 хлопців, — які провели приємно час на Союзівці та завчили основні елементи „білого спорту". Табір почався 21-го червня і закінчився 2-го липня.

Як і в минулих роках табором провадили Юрій Савчак і Зенон Снилик в асисті інструкторів Арети Ракочої-Крушельницької, Лариси Грабець, Ані Навроцької, Юстина Сая, Михася Сарахмана і д-ра Андрія Кордіяка з України. Молодшою аситенткою була Меласся Ставнича.

Програма включала біги, руханку, яку переводив відомий український гокеїст Михась Крушельницький, і групові лекції тенісу на сімох кортах Союзівки.

Табір закінчився турнірами у трьох групах хлопців і в трьох дівчат.

У першій групі хлопців перше і друге місце здобули Данило Кунцьо і Андрій Мандзій; у другій — Денис Бурачинський і Степан Колодій; у третій — Данило Гентиш і Олескандер Татунчак. У першій групі дівчат — Мая Мілянич і Христя Чапельська; у другій — Олександра Хамула і Мішел Поливка; у третій — Аннетка Поливака і Алексис Віна.

Нагороди найкращих таборовиків отримали Христина Біловщук, Марія Сісіо, Степан Качала і Роман Мізак.

Табір закінчено бенкетом і роздачею свідоцтв та нагород. Від Союзівки прощав таборовиків її управитель Іван Флис мол.

У ПЕРШУ ДУЖЕ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА і ДІДА

св. п. д-ра
БОГДАНА Я. ЦИМБАЛІСТОГО

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

14-го серпня 1992 р. о год. 7:45 рано
в катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо;
16-го серпня о год. 9-ій рано
в церкві св. Володимира в Ґлен Спей, Н. Й.;
16-го серпня о год. 11:15 рано
в церкві св. Тройці у Сілвер Спрінґ, Мд.
17-го серпня о год. 9-ій рано
в церкві св. Володимира в Ґлен Спей, Н. Й.;
18-го серпня о год. 9-ій рано
в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й.

дружина — МАРТА
дочка — КСЕНЯ з мужем ЮРІЄМ КУЗЬМИЧЕМ
внуки — ЮРІЙ і ДАНИЛО

Ділимося болючою вісткою
з родиною, приятелями, знайомими та всією українською громадою, що у вівторок, 4-го серпня 1992 р. в дома, відійшов у вічність по довгій і важкій недузі
наш улюблений і невіджалуваний ВУЙКО

бл. п. редактор
Ігнат Мілінович Білинський

проживши 74 літ,
президент УККА, довголітній голова Головної Ради ООЧСУ, член Головного і теренового проводу ОУН, провідний член АБН, довголітній редактор і адміністратор часопису „Америка", спів-основник Світового Конґресу Вільних Українців, заступник президента і колишній Генеральний Секретар СКВУ, громадсько-політичний діяч.

ПАРАСТАС у неділю, 9-го серпня 1992 р. о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні Михайла Насевича при 109 Схід Тайбор вул., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН в понеділок, 10-го серпня 1992 р. о год. 10-ій рано в українській католицькій церкві Христа Царя, 1629 Захід Каюґа вул. у Філядельдії, Па., а спісля на український католицький цвинтар св. Марії у Факс Чейс, Па.

В глибокому смутку:
сестрінка — ЯРИНА ТЕЛЕПКО з чоловіком інж. ЮРІЄМ і дітьми мґр РОКСОЛЯНОЮ і АНДРІЄМ
та ближча і дальша родина

Ділимося сумною вісткою з членами Ексекутиви і Крайової Ради Українського Конґресового Комітету Америки, управами відділів УККА, платниками УНФонду і всією українською громадою, що у вівторок, 4-го серпня 1992 року, після довгої і важкої недуги відійшов у вічність

Президент УККА

сл. п. ред.
Ігнат М. Білинський

який був понад 40 років членом Президії Екзекутиви Українського Конґресового Комітету Америки, 12 років президентом Українського Конґресового Комітету Америки та провідним суспільно-громадським діячем української діяспори.

ПАРАСТАС відбудеться в неділю, 9-го серпня 1992 р. о год. 6-ій вечора у похоронному заведенні Насевичів, при 109 Схід Тайбор вул. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН у понеділок, 10-го серпня, о год. 10-ій ранку з української католицької церкви Царя Христа, при 1629 Захід Каюґа вул. у Філядельфії, на український католицький цвинтар св. Марії у Факс Чейсі, Па.

———

Горем прибитій родині: сестриці Ярині Телепко з чоловіком інж. Юрієм і дітьми мґр Роксоляною й Андрієм та ближчій і дальшій родині в Америці й в Україні складаємо наші найглибші співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Екзекутива
Українського Конґресового Комітету Америки

БУДУЙМО УКРАЇНСЬКІ АМБАСАДИ — ЖЕРТВУЙМО ЩЕДРО!

Фундація Піддержки Дипломатичних Представництв України

просить

висилати чеки на Фонд Українських Амбасад до існуючих вже льокальних громадських Комітетів, або до бюра головного скарбника на нижче подану адресу:

Foundation in Support of Diplomatic Missions of Ukraine, Inc.
209 B Grand Ave.
Rutherford, N. J. 07070
Tel.: (201) 939-6305, Fax: (201) 301-0068

Чеки виписувати: „Ukrainian Embassy Fund".

ДЕМОНСТРАНТИ ЗАКИДАЛИ пляшками, яйцями і камінням авто міністра закордонних справ Ірану Алі Акбара Велаяті під час його офіційної візити в Німеччину. Міністер був змушений відмовитися від запланованих оглядин Потсдаму.

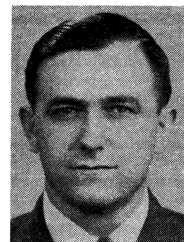
У добру пам'ять приятеля

У понеділок, 31-го травня 1992 року, українська громада відпровадила на вічний спочинок св. п. мґра Володимира Лесняка.

Свою життєву мандрівку закінчив зразковий муж, батько і дідо, а передусім — відданний працівник на громадській ниві.

Володимир Лесняк народився 1918 року в місті Крас на на Лемківщині, де в польській ґімназії здав іспит зрілости („матуру") в 1939 році. У вересні цього ж року ця частина Лемківщини опинилася під німецькою окупацією і замість думати про університетські студії, Володимир мусів іти на працю до фабрики. Такі були обставини, але він не гнувся під ударом важких життєвих умовин, старався всі труднощі перебороти.

В 1943 році він одружується з Олександрою Чайківською. У 1944 році довелося йому з родиною, (тимчасом вродилася донечка Любомира), покинути рідну землю і вирушати на Захід. По Другій світовій війні він опинився у Вайблінґені, (Західня Німеччина), в УНРРА таборі, де працює у таборовій управі, одначе вже по кількох місяцях резиґнує з праці і вписується на курс текстильної промисловости у технічному Інституті в Ройтлінґені, який успішно закінчує. В 1946 році повертається до табору в Еттлінґені, де знову працює в таборовій управі. У листопаді 1948 році

Св. п. В. Лесняк

еміґрує до ЗСА і приїжджає до Акрону, Огайо. Щоб забезпечити родині існування, покійний бере фізичну працю в фабриці, на якій перебув 32 роки аж до своєї заслуженої емеритури в 1980 році.

Життєвий шлях покійника, як то кажуть, не був устелений рожами. Вже в польській ґімназії учителі, де лише могли, старалися йому пошкодити. Покійний Володимир Лесняк не зневірювався невдачами. Хоч фізична праця не була легка, він знайшов час продовжувати освіту і вписався на університет в Акроні, Огайо, де в 1974 році одержує супінь бакалавра. Він одначе тим не задовільняється і записується до Джон Керрол університету в Клівленді, де успішно закінчує „ґрадует" студії і в 1978 році одержує ступінь маґістра філософії.

Рівночасно покійний знаходить час для громади, організує і працює в СУМ-і, вчить української історії у суботній школі, є секретарем місцевого УККА та активним членом 295 Відділу УН Союзу. Можна сказати, що не було організації, в якій св. п. Володимир Лесняк не був би активний. Він втішався симпатією і пошаною в Акронській громаді, був лагідної вдачі, доброзичливий, старався по можливості кожному допомогти, хто цього потребував.

Останніми роками хворів на різні недуги, а передусім на серце, але скільки йому дозволяло здоров'я, все ще цікавився громадським жит тям, тішився, що діждався цієї незабутньої хвилини, коли Україна стала незалежною державою. Несподівано, 28-го травня ц. р., на 74 році життя серце його перестало битися. У глибокому смутку залишив дружину Олександру і дочки Любомиру, Ольгу і Марійку з їхніми родинами.

Останнє прощання є сумне, за влучним висловом давніх римлян — терпке, а ще тяжчим є втішати для тих, які залишилися самотніми у своєму горі. Незаступленість людини збільшує наш біль і жаль по втраті, але — парадоксально — вона рівночасно і злагіднює їх, адже всі ми невідхильно йдемо до смерти, хоч не всі розуміємо ціну і призначення життя. Покійний Володимир Лесняк розумів це прекрасно, і знаючи невблаганність часу й його вартість, завжди намагався виповнити утікаючі хвилини змістом, працею, самовиявом, про що свідчить факт, що помимо важкої праці, він міг знайти час і енерґію для студій й осягнув два наукові ступені (В. А. і М. А.), будучи свідомим, що цього він уже не зможе використати для практичного життя.

Нехай цих кілька рядків про св. п. В. Лесняка буде вис ловом признання для його громадської праці, (як скоро на жаль, все забувається!). Нехай Всевишній Господь дасть йому вічний спокій та винагороду у безмежних просторах вічного життя.

Т. Мацьків

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

впаштовує з доручення

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ

ТЕНІСОВІ та ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ на СОЮЗІВЦІ

в днях від 4-го до 7-го вересня 1992 року
(LABOR DAY WEEKEND)

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

ЗА ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ на РІК 1992

і за чаші

УНСоюзу, Союзівки, Свободи, (в тому пропам'ятна чаша інж. Б. Рака, д-ра В. Гука, Я. Рубля і д-ра П. Харука), Українського Тижневика і п-ні Марії Душник

та грошові нагороди
в поодинокій грі:

ЖІНОК і ЖІНОК (35 р. і вище), ЧОЛОВІКІВ, мол., СЕНЬЙОРІВ (35-44), СЕНЬЙОРІВ (45 і 55), ЮНАЧОК, ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 і нижче р.).

Зголошення до змагань враз із вписовим по $15.00 приймає:

MR. GEORGE SAWCHAK
7828 Frontenac, Philadelphia, Pa. 19111
до 27-го серпня 1992 р. Зголошення одержані після 27-го серпня не будуть взяті до уваги турніровою комісією.

ТУРНІРОВА КОМІСІЯ:

Ю. Савчак, Р. Ракочий, ст., З. Снилик, Ю. Попель.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

П'ятниця, 4-го вересня — год. 1-ша по пол. на Союзівці: елімінаційна рунда чоловіків. Змагуни, які мусять змагатися в цій рунді одержать окремі повідомлення від проводу турніру **до суботи, 29-го серпня.**

Субота, 5-го вересня — год. 8:30 ранку на Союзівці:
чоловіки і сеньйори 35 р. і 45 р.;
год. 1-ша — юнаки, юначки і жінки;
год. 3-тя — сеньйори 55 р.

Час та місце дальших змагань назначить провідник змагань Ю. Савчак.

Змагуни групи чоловіків, вильосовані до елімінаційної рунди на п'ятницю, які не зможуть приїхати в цей день, як рівнож ті, що відпадуть в елімінаційних, можуть змагатися в в групі переможених.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційнім листку.

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ

Просимо витяти та вислати разом з оплатою $15.00
(Зголошення без вписового не приймається)

....
1. Ім'я і прізвище
....
2. Адреса (по-англійськи)
....
3. Телефон
....
4. Дата народження
....
5. Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь
....
6. Клюбова приналежність

Чеки виставляти на: KLK, American Ukrainian Sports Club

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

Субота, 5-го вересня, о год. 10:30 вранці

за ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШЕНСТВА УСЦАК та ТРОФЕЇ і НАГОРОДИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ у слідуючих конкуренціях для дівчат і хлопців:

Хлопці/Мужчини | **Дівчата/Жінки**

ІНДИВІДУАЛЬНІ

Число конкуренції	Вік		Вік	Число конкуренції
1	13/14	100 м. змінний	13/14	2
3	15 і вище	100 м. змінний	15 і вище	4
5	10 і нижче	25 м. довільний	10 і нижче	6
7	11/12	25 м. довільний	11/12	8
9	13/14	50 м. довільний	13/14	10
11	15 і вище	50 м. довільний	15 і вище	12
13	10 і нижче	50 м. довільний	10 і нижче	14
15	11/12	50 м. довільний	11/12	16
17	13/14	50 м. горілиць	13/14	18
19	15 і вище	50 м. горілиць	15 і вище	20
21	10 і нижче	25 м. горілиць	10 і нижче	22
23	11/12	25 м. горілиць	11/12	24
25	13/14	50 м. грудний	13/14	26
27	15 і вище	50 м. грудний	15 і вище	28
29	10 і нижче	25 м. грудний	10 і нижче	30
31	11/12	25 м. грудний	11/12	32
33	13/14	100 м. довільний	13/14	34
35	15 і вище	100 м. довільний	15 і вище	36
37	10 і нижче	25 м. метелик	10 і нижче	38
39	11/12	25 м. метелик	11/12	40
41	13/14	50 м. метелик	13/14	42
43	15 і вище	50 м. метелик	15 і вище	44
		ГІНЦІ		
45	10 і нижче	4 x 25 м. довільний	10 і нижче	46
47	11/12	4 x 25 м. довільний	11/12	48
49	13/14	4 x 50 м. довільний	13/14	50
51	15 і вище	4 x 50 м. змінний	15 і вище	52

Змагуни (-ки) можуть брати участь в трьох індивідуальних конкуренціях і один раз в гінцях. Гінці будуть устійнені клюбовими тренерами або представниками.

РЕЧЕНЕЦЬ ЗГОЛОШЕННЯ: **до 26-го серпня 1992 року.** Реєстрації над басейном НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ. Вписове виносить 5 дол. від змагуна (-ки).

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ

....
Ім'я, прізвище: (по-англійськи)
....
(по-українськи)
....
Адреса
.... Зіп Ковд ....
Телефон: (...........) .... Вік: ....
Хлопець .... Дівчина ....
....
Клюб/Молодеча організація
Конкуренція .... Час ....
Конкуренція .... Час ....
Конкуренція .... Час ....
....

Просимо вислати карту зголошення разом з вписовим (чек виписаний на "Ukrainian Sports Federation") до:

ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ
Christine Prociuk
182 Throckmorton Lane
Old Bridge, N.J. 08857
Tel. (908) 679-2037

SUM — СУМ
Olena Halkowycz
94 Fycke Lane
Teaneck, N.J. 07666
Tel. (201) 692-1471

TRYZUB — ТРИЗУБ
Eugene Zyblikewycz
11 Old Colony Lane
Marlton, N.J. 08053
Tel. (609) 983-0621

PLAST — ПЛАСТ або НЕПРИНАЛЕЖНІ
Marika Bokalo
742 Linden Avenue
Rahway, N.J. 07065
(908) 382-2223